

*Texty
a přednášky*

Neboť tam svět se hne, kam se společná síla napře / *str.* 226
(otevření ulice TGM)
Demokracie, její pravý význam / *str.* 229
Ethika podniku / *str.* 234
Problém sudetských Němců / *str.* 239
Příprava sametové revoluce / *str.* 260
Tzv. sametová revoluce, která žádnou revolucí nebyla / *str.* 270

Neboť tam svět se hne, kam se společná síla napře

Proslov zástupce Světového sdružení bývalých československých politických vězňů v exilu JUDr. Ing. Jaroslava Anděla u příležitosti otevření ulice T. G. Masaryka v Ženevě dne 28. října 1988.

Vážení krajané, paní a pánové, vážení přítomní!

Světovému sdružení bývalých československých politických vězňů v exilu byla organizátory této opravdu historické události, pojmenování jedné ulice ve významném, politicky opravdu světovém městě Ženevě jménem prvního presidenta Československé republiky, T. G. Masaryka, dána příležitost k této slavné události projevit své stanovisko. Jménem tohoto Sdružení tak činím já.

Tato událost sama o sobě má pro Československou republiku celou řadu velmi důležitých a významných aspektů.

Za prvé: Je to uznání významu T. G. Masaryka nejen jako vědce, filosofa a sociologa, ale i jako politického činitele, patřícího mezi světové osobnosti, které vytvořily mapu Evropy po první světové válce. A tato osobnost, T. G. Masaryk, byl příslušníkem českého národa.

Za druhé: Tím, že T. G. Masaryk byl již v době první světové války držitelem politické moci tehdejších dohodových velmocí uznáván jako osoba, jejíž informace byly v rámci světové politiky brány jako skutečnost, byl umožněn vznik Československé republiky. Je známo, že osobní přítel T. G. Masaryka, francouzský spisovatel a historik Ernest Denis ve svých dvou knihách *Konec samostatnosti České a Čechy po Bílé hoře* považuje za dobu zániku samostatnosti českého státu bitvu na Bílé hoře u Prahy dne 7. listopadu 1620.

Bylo tedy prohlášení Československé republiky dne 28. října 1918 znovuzrozením českého státu po 298, tedy téměř po plných 300 letech.

Pokud jde o Slováky, kteří se v roce 1918 stali součástí nového samostatného československého státu, byla tato událost časově ještě významnější. Slováci jako část slovanské Velkomoravské říše ztratili svou státní identitu jejím rozpadem a zánikem v roce 906. Svou národní a politickou identitu získali tedy Slováci jako součást Československé republiky teprve po 1012 letech. Po tuto veledlouhou dobu byli Slováci jako tzv. Horní země součástí Maďarska bez jakékoli politické identity.

Za třetí: Tím, že v čele nového evropského státu, Československé republiky, stála osoba s tak vysokou, světově uznávanou morální a politickou prestiží, získala automaticky i vysokou politickou prestiž i Česko-

slovenská republika sama. Je jistě zásluhou T. G. Masaryka, jehož podpisem (a publikací) se zákony Československé republiky stávaly závaznými právními normami, že demokracie takové skutečné kvality, jako byla v první Československé republice v letech 1918 až 1938, kterou jsem měl štěstí celou prožít, ani v té době, ani po ní nikde na světě neexistovala a neexistuje dodnes.

A konečně za čtvrté: Přes všechno ponížení a ztrátu politické prestiže Československé republiky po druhé světové válce odraz a pozůstatky bývalé vysoké prestiže republiky trvají ve vědomí světové politické veřejnosti, jistě víc než v rudimentální formě, až dodnes.

A my, bývalí českoslovenští političti vězni věříme, že toto mezinárodní vědomí vysoké morální, právní, politické a státní identity pomůže v historicky krátké době k znovunastolení demokratických poměrů v naší vlasti.

Chci se tady ještě krátce zmínit o jedné vlastnosti T. G. Masaryka, o které se mnoho nemluví. Masaryk byl nejen světově uznávaný filosof, sociolog a politik, ale i politický bojovník a tvrdý bojovník za všechno, co podle jeho morálního, filosofického a politického přesvědčení bylo správné a pro co bylo nutno bojovat. Ať to bylo již lidské právo jednotlivce (o nějž šlo v známé Hilsnerově aféře), nebo právo celých národů, např. Jugoslávců, kterých se Masaryk jako poslanec rakousko-uherské dolní sněmovny od roku 1907 velmi vehementně zastával. A tak Masaryk, když došel k přesvědčení, že politická rovnoprávnost Čechů a Slováků v bývalé habsburské monarchii je pro odpor Maďarů a německé rakouské šlechty nemožná, došel také k přesvědčení, že za politickou a státní samostatnost obou našich národů je nutno s maximální možnou tvrdostí a vytrvalostí bojovat.

Pochopil také, že symbolem každého samostatného státu a důkazem jeho právní existence je jeho armáda, která ji zajišťuje. Vytvořil proto československé legie, které v první světové válce bojovaly po boku dohodových mocností na všech tehdejších frontách a predestinovaly tak samostatnou Československou republiku v době, kdy tato mezinárodně-právně ještě neexistovala.

A tady narazil i Masaryk na něco, co je – bohužel – dnes příčinou politické roztržitosti a z ní plynoucí faktické bezmocnosti dnešního československého politického exilu: Na partajně nebo česky stranicko-politické zájmy různých skupin, které byly schopny jeho úsilí o důkaz politické dospělosti národa a tedy nárok na státní suverenitu uvést v pochybnost. Bylo to několik takových politických skupin, které hrozily rozbít jednotu československých legií. Známa je tu tragédie plukovníka Ševce.

A tady se ukázala genialita Tomáše Garrigue Masaryka v celé své velikosti: dokázal přesvědčit všechny tehdejší politické skupiny – až na několik málo, které z legií odešly – že je holý nesmysl se rvát o kůži medvěda, kterého v té době ještě nikdo ani neviděl a který se v té době ještě ani nenarodil, tj. o politickou moc v budoucí Československé republice. Dokázal tehdy všechny přesvědčit, že je nezbytně nutné nejdřív toho medvěda mít a teprve potom se dělit o jeho kůži, tj. dokázal všechny tehdejší politické skupiny přesvědčit, že jen jejich společným úsilím a bojem může Československá republika vzniknout a teprve potom, po jejím vzniku je možno demokratickými prostředky, tj. svobodnými volbami, se dělit o politickou moc.

Bohužel, poměry v dnešním československém exilu nejsou jiné než tehdy.

Bohužel, i dnes je v něm řada politických skupin, které se snaží uplatnit již dnes své nároky na velikost politické moci v budoucí opět svobodné demokratické republice a nechtějí pochopit, že jen společným úsilím všech se skutečná demokracie do naší vlasti může vrátit a teprve po jejím návratu se mohou dělit o politickou moc.

A bohužel a tisíckrát bohužel, dnešní československý politický exil nemá Masaryka, který tehdy dokázal, že tuto základní politickou pravdu všechny tehdejší politické skupiny pochopily, jí se řídily a tak společným úsilím dosáhly zrození svobodné a demokratické Československé republiky, kterého dnes tak slavnostním a jedinečným způsobem v Ženevě vzpomínáme. V dnešním československém politickém exilu se dodnes nenašla ani náhrada za Masaryka, která by dnešní různé exilové skupiny dokázala sjednotit tak, aby tuto základní politickou pravdu pochopily a společným úsilím s domovem pomohly v naší vlasti zřídít znovu takovou demokracii, jaká panovala v první republice.

Čas a dnešní světová politická situace velmi naléhá a proto my, bývalí českoslovenští političtí vězni, neztrácíme naději, že se opravdu brzy taková osoba najde a společným úsilím celého československého exilu a domova se vláda věcí tvých opět vrátí v ruce tvé, lide česko-slovenský. Neboť tam svět se hne, kam se společná síla napře.

Doufejme, že tato slavná dnešní událost, za jejíž uskutečnění patří trvalý dík starému historicky významnému spolku Československá beseda Slovan v Ženevě a jejím dnešním představitelům je prvním krokem v tomto směru.

Děkuji Vám za pozornost.

Demokracie, její pravý význam a její dnešní stav v České republice

*Přednáška konaná 12. října 1995 v Demokratickém klubu, v zasedací
síně Národního muzea v Praze na Václavském náměstí.*

Paní a pánové !

Všem Vám jako mně je známo, že od počátku roku 1990 vypukla u nás, tj. napřed v České a Slovenské federativní republice a od 1. 1. 1993 v České republice skutečná epidemie slova DEMOKRACIE.

Na ministerstvu vnitra je – pokud vím – registrováno asi 100 nejrněžších politických stran a všechny jsou „demokratické“. Je to ovšem jen formální označení, protože podle zákona o politických stranách jiné než demokratické strany být registrovány nemohou. Jak daleko ale většina a to skutečně převážná většina našich registrovaných politických stran je opravdu demokratická, je ovšem otázka, na kterou si trochu posvítíme.

Já sám jsem měl asi kuriosní osud, že jsem žil (dnes je mi víc než 90 a půl roku) snad ve všech možných vládních systémech, jaké lidé vynalezli.

Od roku 1905 do 28. října 1918 jsem žil ještě v absolutistické – i když od roku 1907 parlamentní – habsburské monarchii císaře a krále Františka Josefa I. a po jeho smrti 21. listopadu 1916 dva roky, tj. do jejího konce, Karla I., posledního českého nekorunovaného krále a tedy Karla Posledního, tedy moje zkušenost s tímto systémem trvala plných 13 a půl roků.

Potom, od 28. října 1918 jsem prožil první Československou republiku od jejího vzniku až do jejího konce 15. března 1939, tj. do její okupace nacistickými hordami Adolfa Hitlera, tedy žil jsem v ní více než 20 roků. Po celoživotních zkušenostech mohu odpovědně prohlásit, že první Československá republika byla skutečně právním a demokratickým státem v plném slova smyslu a – podle mého posouzení a přesvědčení byla také nejdemokratičtějším státem v tomto století, když ne na celém světě, tedy zcela určitě v Evropě.

Po nacistickém rozbití a okupaci Československé republiky 15. března 1939 a až do 5. května 1945, kdy byl tento teror rozbit, jsem v tomto diktátorském systému, to jest v jejich tak zvaném protektorátu Böhmen und Mähren žil víc než 6 roků. Jestliže tvrdím, že to byl systém teroru, hrůzovlády a právní zvrůle, je toto mé tvrzení jistě prokázáno skutečností, že nacisti se nezastavili před ničím, ani před vraždami představitelů českého národa. Popravili předsedu vlády generála Eliáše, popravili pri-

mátora Prahy dr. Otakara Klapku, popravili generálního tajemníka Československého Červeného kříže Bidla a celou rodinu hlavního účetního Červeného kříže Fafka i s malými dětmi, popravili – jen tak pro výstrahu ostatním a tedy pro nic a za nic 8 vysokoškolských studentů, představitelů studentských spolků, zavřeli všechny české vysoké školy a řadu středních škol, vyvraždili všechny muže od 15 roků v obci Lidice u Kladna, všechny ženy dali do různých koncentráků a děti do německých rodin, aby se z nich stali Němci. Celou obec Lidice v pravém slova smyslu tanky a buldozery srovnali se zemí a totéž udělali s malou obcí Ležáky u Hradce Králové.

Zavraždili převážně v plynových komorách 230 000 českých židů a dalších asi 220 000 Čechů buď popravili, nebo umučili v koncentracích, mezi nimi i dodnes známého skladatele populárních písní Karla Hašlera.

Po skončení druhé světové války, od 5. května 1945 do 24. února 1948 jsem žil v jakési „polodemokracii“, nebo – chcete-li – k jejímu neprospěchu „modifikované“ demokracii téměř 3 roky. A potom od 24. února 1948 do 3 září 1968, tedy plných 20 a půl roků jsem žil v komunistické právní zvlášti, teroru a hrůzovládě. Z této doby od 10. října 1957 do 13. ledna 1965 jsem nežil, ale jen vegetoval v nejhorších komunistických pevných věznicích v Praze na Pankráci, v Plzni na Borech a v Leopoldově, tedy celkem 7 roků 3 měsíce a 3 dni. Řekl jsem vegetoval, protože pobyt v těchto komunistických kriminálech nebyl životem, ale pouhou vegetací. A samozřejmě v roce 1990 jsem byl zákonem č. 119/1990 Sb. plně rehabilitován čili soudně bylo potvrzeno, že mé věznění bylo zcela bezdůvodná ztráta značné části mého života.

A konečně od 8. září 1968 jsem žil a z části žiji dodnes, tj. více než 27 roků, ve Švýcarsku, jehož jsem již také téměř 14 roků občanem. Žiju v zemi, která od 1. srpna 1291 až dodnes je považována jaksi – po starém Řecku – za pravlast evropské demokracie, která tedy trvá již více než 700 roků.

Tento poměrně rozsáhlý popis svého života pod všemi možnými vládními systémy jsem uvedl jen proto, abych prokázal svou schopnost posuzovat a srovnávat tyto systémy i různé demokracie, ve kterých jsem žil.

V roce 1946 si Švýcaři pozvali k návštěvě Winstona Churchilla, po Benjaminu Disraelim jistě nejvýznačnějšího z ministerských předsedů Velké Britanie, který tuto zemi vedl po celou dobu druhé světové války až k vítězství. Při své přednášce v Curychu tehdy Winston Churchill řekl:

„Demokracie je opravdu velmi špatný vládní systém. Ale, bohužel, lepší na světě není.“ Tato věta Winstona Churchilla, vyslovená téměř před půl stoletím, je jedna z největších lidských moudrostí, které jsem za celý svůj dlouhý život slyšel a četl.

Neznamená nic jiného než skutečnost, že všechny vládní systémy včetně demokracie jsou z hlediska absolutní lidské svobody špatné. Jsou špatné proto, že absolutní svobodu člověka, danou mu Bohem, nebo chcete-li přírodou, omezují a tedy ji porušují. A porušují ji proto, že z hlediska zájmů a soužití všech lidí ve státě žijících ji porušovat musí. S tím se opravdu nedá nic dělat a lidé během svého historického vývoje to vzali na vědomí.

Proto nyní přichází otázka, který ze všech uvedených vládních systémů, jež byly známé již ve starém Řecku a jistě již dříve, je nejméně špatný a proto aspoň relativně dobrý.

Tuto otázku již jednoznačně zodpověděl Winston Churchill výše uvedeným citátem, ale každý logicky myslící a uvažující člověk najde odpověď také sám: Nejlepší ze všech vládních systémů je jistě ten, který omezuje a tedy porušuje absolutní svobodu člověka co nejméně. A takový vládní systém – jako jediný na světě – je právě demokracie, ovšem pokud je skutečná a ne jen deklarovaná. Ze všech známých vládních systémů omezuje a porušuje základní lidská práva a svobody co nejméně.

A pokud jde o aplikovanou demokracii, má její porušování lidské svobody být omezeno jen na míru nezbytně nutnou podle základních zásad:

„Svoboda každého jednotlivce končí tam, kde začíná svoboda druhého“ a „právo každého jednotlivce končí tam, kde začíná právo druhého.“

A tady se dostáváme k tomu, co to vlastně ta demokracie je a jaký je její obsah. Demokracie, o které dnes každý mluví, není jednoduchý, ale velmi složitý a kombinovaný pojem. Přesto jej lze dělit na dva základní pojmy a to: pojem morálně-etický a pojem právní.

Morálně-etický pojem demokracie je tvořen úctou každého jednotlivce ke všem ostatním, s výjimkou těch, kteří se sami pácháním trestných činů z této úcty vyloučili.

Právní pojem demokracie se nedá již tak jednoduše vyjádřit, protože sám pojem právo má různé významy. Jako takzvané objektivní právo znamená právní řád, tedy ve státě platné právní předpisy. Jako subjektivní právo znamená nárok každého jednotlivce nebo skupiny proti třetím osobám a tedy i proti státu. Právo znamená ale i spravedlnost, tak, jak ji chápe každý a jak se obecně vyjadřuje slovy „to je spravedlivé“ nebo „to je nespravedlivé“.

Cílem demokracie ve státě, který spravuje, a tedy i cílem objektivního práva je proto zajistit v nejvyšší možné míře spravedlnost, platící bez jakékoli výjimky pro všechny a tedy ne jen pro některé.

Právo v demokratickém státě má za úkol právně a spravedlivě řešit vzniklé konflikty. To však není hlavní úkol demokratického práva, jeho hlavní úkol spočívá v zamezení vzniku konfliktů vůbec.

Demokracie ve státě znamená, že právo – a to objektivní i subjektivní – na rozdíl od jiných pojmů, např. morálky a etiky, je tam závazné pro všechny a nejen pro některé. Právo je v každém demokratickém státě hierarchické, tj. vyšší právní normy jsou nadřazené nižším právním normám a obráceně tedy nižší právní normy nesmějí být v rozporu s vyššími. Znamená to závaznost i pro zákonodárce, protože jimi přijímané zákony jsou právní normy, které nesmějí být v rozporu s ústavou. A proto v žádném právním a demokratickém státě – pokud jím skutečně je a nedeklaruje se pouze – nesmí vznikat zákony, dávající práva jednomu na úkor druhých, nebo odnímající práva jednomu k prospěchu druhých. Právo v každém demokratickém a právním státu zavazuje i jeho vládu tím, že žádné vládní nařízení nesmí být v rozporu s žádným zákonem. Z této hierarchické nadřazenosti právních norem plyne v demokratickém a právním státě samozřejmost, že státem přijaté a jím ratifikované mezinárodní právní normy jsou nejen obecně platné, ale i nadřazené vlastním právním normám.

Právo v kontinentálně-evropském právu demokratických a právních států je kodifikováno, to jest obsaženo v příslušných zákonících, jako je např. občanský zákon a občanský soudní řád, trestní zákon a trestní soudní řád, rodinné právo, obličační právo, právo na vlastnění majetku a jeho ochrana státem a velmi mnohá další práva.

Z dosavadního plyne, že je opravdu potřebné, ba nutné, pokud možno úplně vyjasnit význam slov „DEMOKRACIE“ a „PRÁVO“, protože oba tyto pojmy spolu úzce souvisejí.

V případě demokracie je to poměrně jednoduché. Toto slovo je řeckého původu, bylo známo již ve starém Řecku a já sám jsem se již před více než osmdesáti roky učil ve škole, jaká v Řecku byla spravedlnost. Všichni občané měli naprosto a bez jakékoli výjimky stejná práva a povinnosti. Jenže ono to tehdy – z našeho hlediska – ve staré Heladě, čili v helénské republice, až tak demokratické nebylo. Slovo „demokracie“ je složené ze dvou řeckých slov: DEMO – od slova DEMOS – znamená lid, KRATIE znamená vládu. Tedy demokracie je vláda lidu na rozdíl od autokracie čili vlády jednotlivce, nebo aristokracie tj. vlády šlechty

atd. Tehdejší můj pan učitel ale nevěděl, že v době, kdy ve starém Řecku Athény měly 600 000 obyvatel, bylo z nich jen asi 70 000 „občany“ a jen ti měli všechny práva, svobody a povinnosti a jen ti řídili stát, zatímco převážná většina obyvatel Athén měla práva, politická i lidská malá, nebo žádná.

I dnes ve všech demokratických státech žijí občané a cizinci, avšak všichni jsou lidé, a proto mají lidská práva a základní svobody stejné. Politická práva, tj. především právo spravovat stát na všech jeho stupních (od vlády republiky až po nejmenší obecní úřad) a právo být volen a volit do všech státních funkcí mají jen občané.

Tady je však nutno udělat ještě jednu připomínku a to, že jakékoli adjektivum připojené k slovu demokracie, např. lidová demokracie, hospodářská demokracie, řízená, presidentská atd., demokracii nerozšiřuje, ale vždycky jen omezuje. Demokracie, jako skutečná vláda lidu, buďto je, nebo není.

Přesto i v zemích, kde demokracie je skutečně uplatněna, tj. v Evropě ve všech západoevropských, severo i jihovýchodních zemích je možno demokracii čili vládu lidu uplatnit dvojím způsobem a to:

1. demokracií přímou, kde každý občan jedná při rozhodování o správě státu přímo. Praxe ukazuje, že systém přímé demokracie je vhodný – snad – jen pro menší, nebo malé státy a je dnes v plném rozsahu uplatňován v Evropě jen ve Švýcarsku, kde trvá již od roku 1291, tedy víc než 700 roků.

2. demokracií zastupitelskou, kde každý občan má právo – také „přímou“ – volit své zástupce, jimž ovšem jejich volbou dává plnou moc za něj závazně a po cele volební období jednat, rozhodovat a volit.

A tady nastává nutnost si uvědomit, že v zastupitelské demokracii – jaká je i u nás – má každý plnoletý občan České republiky, pokud v ní žije, možnost svá demokratická práva uplatnit, tj. zvolit své zákonodárné a tím nepřímou i vládnoucí zástupce jen jednou za 4 roky. Všichni si musíme uvědomit, že jít k volbám není žádné nepříjemné obtěžování od někoho „shora“, ale občanská povinnost každého občana, jejíž vykonáním po dobrém uvážení přispěje k tomu, aby stát, v němž žijeme a kterému říkáme naše vlast, Česká republika, byl státem skutečně a ne jen formálně demokratickým. Musíme si uvědomit, že volební lístek je jeden z nejvýznamnějších papírů, který nám dává možnost spolupůsobit na uspořádání poměrů v republice, tj. demokratických a právních poměrů tak, aby tyto uspokojovaly pokud možno největší počet občanů.

Ethika podniku

Proslov na semináři KMU – pokračující školení – praktikantů z Čech a Slovenska, konaném 31. října 1994 na univerzitě v Curychu.

Paní a pánové, účastníci tohoto školení!

Má přednáška má název Ethika podniku. Lépe snad by bylo ethika podnikání, nebo ethika podnikatele.

Ethika je nauka o zvycích, obyčejích, mravech a tedy obecně o mravnosti. Je to společensky podmíněné filosofické učení o základech a požadavcích chování se lidí mezi sebou a ve vztahu ke společnosti. V mém proslovu tedy půjde o vztah podnikatele k jeho zákazníkům a k jeho zaměstnancům.

Vy všichni buď již patříte, nebo brzy budete patřit jistě k podnikatelské elitě. Buďte budete sami podnikateli, nebo budete vedoucími již stávajících podniků. Podnikatelskou elitou v České republice – a jistě i na Slovensku – budete proto, že patříte mezi opravdu málo těch šťastných, kteří měli možnost poznat různé druhy podniků a podnikání, v průmyslově a ekonomicky vyspělé zemi a kromě toho ovládáte mimo vlastního i jeden z jazyků pro naši zemi z nejdůležitějších.

Nebudu Vám tu vykládat nějaké smyšlenky nebo papírové teorie, ale vlastní poznatky a zkušenosti, získané sice z malého, – poznamenávám úmyslně, že byl malý – ale přesto úspěšného podniku.

Měl jsem totiž od roku 1930 až do 1957 v Praze elektrotechnický a elektromechanický závod, kde jsem vyráběl tzv. výkonové pojistky až do 1000 ampérů, vestavné pojistkové spodky pro energetiku, oboje vlastní konstrukce a tehdy bez konkurence, a jiný montážní elektromateriál. Byl jsem členem výboru dvou tehdy povinných živnostenských organizací, gremia elektrotechniků v Praze a Zemského společenstva mechaniků a optiků pro Čechy v Praze. Byl jsem členem zkušební komise pro elektrotechnické vyučence a předsedou zkušební komise pro tovaryšské a později i mistrovské zkoušky z mechaniky, elektromechaniky a optiky.

Tuhle dlouhou litanii jsem vám vyprávěl jen proto, abyste mi věřili, že mé příští vyprávění spočívá opravdu na osobních zkušenostech.

Neřeknu nic nového, jestliže budu opakovat, že blahobyť každého národa spočívá ve zručnostech a schopnostech jeho členů. A pak ještě na schopnosti tyto vědomosti a znalosti uplatnit.

A tady se dostávám ihned k jádru své přednášky. Jde totiž o to, tyto schopnosti uplatnit čestně. Je vám jistě známo, že dříve mnohé podniky,

kovárny, mlýny, hostince, obchody a jiné podniky se honosily tím, že existovaly celá staletí. Znám ve Švýcarsku restauraci, jejíž majitel je hrdý na to, že ji jeho rodina provozuje již více než 400 roků. A podobné to bylo kdysi i u nás. Vesnické kovárny byly v držení a provozování celých generací téhož rodu, podobné to bylo s mlýny a mnohými jinými podniky.

Ovšem aby takové podniky existovaly – a nebylo jich opravdu málo – vyžadovalo to naprosto nutně splnit jednu podmínku: získat si trvalou, z generace na generaci přecházející důvěru zákazníků. A té lze dosáhnout jen naprostou poctivostí a seriosností a ne filosofií, která bohužel dnes u některých „takypodnikatelů“ v České republice platí, že podnikání je zákonem dovolené okrádání zákazníků.

Přesvědčíte se sami a to velmi brzy, že tato „podnikatelská“ filosofie velmi rychle zmizí a že znovu nastoupí železný zákon nabídky a poptávky a v rámci tohoto železného zákona i zákon konkurence. A uvědomte si, prosím vás, že slovo konkurence znamená nejen konkurenci cenovou, ale – a to zejména – i konkurenci kvality výrobků a služeb a co ještě víc – konkurenci v seriosnosti jednání. Dříve platilo základní pravidlo, že jen takový obchod (tj. dodávka, nebo služba) je dobrý, jestliže jsou s ním spokojeny obě strany.

Znám různé definice peněz a sám jsem si pro sebe stanovil definici vlastní. Tvrdím, že peníze nejsou nic jiného, než akumulovaná lidská práce. Jestliže podnikatel dodá svému zákazníkovi svůj výrobek, nebo službu, je v nich obsažena práce jeho a jeho zaměstnanců a použitý materiál odpovídá opět práci těch, kteří jej vyrobili. A za své výrobky nebo služby dostane podnikatel peníze, které opět odpovídají nějaké lidské práci a může si za ně opět koupit výrobky a služby jiných, čili zase buď přímou, nebo akumulovanou lidskou práci.

Z toho je zjevné, že výrobky a služby musejí být ekvivalentní jejich ceně v dané době. Slova „v dané době“ znamenají, že je-li po nějakých výrobcích nebo službách, například z důvodu jejich vyšší kvality větší poptávka než po jiných, třeba i pro stejné účely, stoupne jejich cena. To neznámá nic jiného, než že práce lidí, kteří tyto lepší výrobky nebo služby provedli, je také po zásluze lépe ohodnocena a zákazníci jsou ochotni za lepší práci také lépe zaplatit.

Jak je zjevné, jako regulátor tu působí zákon nabídky a poptávky. Avšak jako skálopevný zákon platí, že peníze jsou akumulovaná lidská práce a protože jsou také současně měřítkem hodnot, musejí být – v normálních ekonomických poměrech – vždy ekvivalentní čili srovnatelné a odpovídající s dodanými výrobky nebo službami.

Plyne z toho, že jestliže někdo za svou práci požaduje a dostane víc, než odpovídá hodnotě této práce, musí zase někdo jiný dostat za svou práci méně, než odpovídá skutečné hodnotě jeho práce. A zajisté uznáte, že to není v pořádku, protože jeden z nich – rovně řečeno – je tím druhým okraden, a to je možné jen v dobách nestabilní ekonomiky. V té se, bohužel, nachází dodnes i Česká republika.

Avšak s pokračujícím přechodem k normalitě v ekonomice zmizí i tyto nepřírozené a nezdravé poměry. Jistě to nebude dlouho trvat. A současně zmizí z hospodářského života i podniky, které železný zákon ekvivalenty mezi dodávkou a její cenou nerespektovaly, protože nutně ztratí své zákazníky.

Měl jsem svůj podnik téměř 28 roků a kdyby nebylo komunistické usurpace státní moci, měl a vedl bych jej, asi s jedním ze svých synů, dodnes. A vždycky jsem se opravdu úzkostlivě snažil, aby moji zákazníci byli spokojeni. Jedno oddělení mého podniku bylo specialisováno na opravu elektrických zařízení a zapalování automobilů všech značek. Tehdy, před šedesáti a více roky, měli osobní auta jen lidé lépe situovaní. Přesto, že od té doby uteklo již víc než půl století, na některé z nich, i když jsou již dávno mrtví, nezapomenu do konce svého života. Stali se totiž nejen mými zákazníky, ale také mými přáteli a někteří i učiteli.

Jedním z nich byl profesor národního hospodářství na vysoké škole obchodní, tehdy vynikající ekonom dr. Macek. Hovory s ním ve mně vlastně vzbudily zájem o národní hospodářství a finanční vědu. Se svými auty jezdili ke mě vysokoškolští profesori, ředitelé a vlastníci podniků, diplomaté, ale také taxikáři, speditéři atd. Těšil jsem se na jejich návštěvy a oni jezdili rádi ke mně, protože jsem s nimi velmi rád mluvil nejen o autech a poruchách na nich, ale i o věcech obecných, týkajících se všech. A tak jsem na příklad byl rok předem seznámen s úmyslem tehdejší československé vlády vyřešit krizi rolníků z Českomoravské vysočiny, převážně pěstující brambory, jichž bylo tolik, že pro ně nebyl odbyt ani pro krmení dobytka, což znamenalo pro jejich pěstitele vlastně bídu. Hledalo se nějaké řešení tohoto z hlediska státní politiky velmi důležitého problému. Jak se pamatuji, řešení navrhl jiný můj zákazník a také profesor vysoké školy obchodní dr. Zdeněk Schneider. Byl to profesor zbožiznalství a v tomto oboru světoznámý odborník. Nebylo snad na světě výrobku, o kterém by nevěděl, kde se vyrábí a jaké jsou předpoklady úspěchu pro jeho výrobu. A ten byl pověřen tehdejší vládou – bylo to asi v roce 1931, nebo 1932 – aby vyřešil možnost míchání lihu do benzínu pro pohon aut s podmínkou finanční únosnosti pro majitele automobilů. Ve své laboratoři se svými asistenty a nějakými mechaniky asi

po roce zkoušek zjistil, že optimální řešení – tehdy ovšem – bylo míchat do benzínu 25 % lihu. Znamenalo to záchranu existencí pro tisíce zemědělců na Českomoravské vysočině i jinde, protože z jejich brambor se vyráběl líh, bylo to únosné i pro majitele automobilů, protože se tím cena pohonné směsi, tj. 75 % benzínu a 25 % lihu zvýšila jen o 5 haléřů za litr a pro mne osobně to znamenalo množství nové a dobré práce a nové zákazníky. U zplynovačů aut se musely totiž vyměnit trysky a jinak nastavit předstih zápalu, což jsem já věděl značně dřív, než to bylo oficiálně publikováno a mohl jsem se proto na tyto práce včas a dobře připravit.

Vydělal jsem tehdy na tom dost peněz a to jen tím, že profesor Schneider byl můj dlouholetý spokojený zákazník.

A podnikatelská ethika přitom? Spočívala v tom, že každý můj zákazník, ať platil cokoli a za cokoli, musel mít vždy jistotu, že za své peníze dostává plnou protihodnotu ve vykonané práci a dodaném materiálu. A protože v převážné části případů zákazníci sami nemohli posoudit kvalitu dodané práce nebo výrobků, dával jsem za opravy elektrických zařízení automobilů, provedených v mém závodě, vždy záruku 1 rok, což bylo totéž, jako záruka při koupi nových automobilů. Moji zákazníci byli spokojeni se mnou, já jsem byl spokojen také. Měl jsem zajištěné stále zákazníky a tedy i existenci svou a své rodiny. A na všeobecné spokojenosti a na dobrých vztazích se zákazníky byl vybudován můj podnik.

Snažil jsem se tento stav udržet i po válce, kdy jsem vyráběl výkonové pojistky a vestavné pojistkové spodky pro elektrotechniku v opravdu bezkonkurenční kvalitě a v naprosto spolehlivém dodržování sjednaných dodacích lhůt, které jsem vždy dodržel (a to velmi často i za cenu ztráty sobotního a nedělního volna). Mými zákazníky pro tyto výrobky byly převážně národní podniky, které mi dávaly své objednávky na celý rok a částečné dodávky mi hlásily vždy jeden měsíc předem. A do konce svého života nezapomenu, že národní podnik Křižík v Praze-Karlíně, tehdy jeden z mých velkých zákazníků, mi vždy nestanovil jen den dodávky, ale i hodinu. Chtěli totiž vždycky, aby své pojistky dodal vždy v určený den v 10 hodin dopoledne a i tuto podmínku jsem vždy dodržel.

Ovšem ethika podniku se musí projevit nejen ve vztahu k zákazníkům, ale i ve vztahu k vlastním zaměstnancům, i v tomto vztahu musí být vzájemná spokojenost a toho jsem si byl vždycky vědom. Zaměstnavateli se velmi ulehčí jeho život, jestliže má takové zaměstnance, na jejichž poctivost, dobrou práci a dobrý vztah k podniku se může vždycky spolehnout. A obráceně život zaměstnanců velmi ulehčí jistota, že za dobrou práci budou vždy i dobře placeni a mají až do možného maxima – naprosto jis-

tého totiž na světě není nic – zajištěně trvalé zaměstnání. Krátce i tady platí zásada, že nejlepší obchod je ten, při kterém jsou spokojeny obě strany.

Je zjevné, že takové poměry v podniku, tj. takový poměr podnikatele k zaměstnancům a zaměstnanců k němu se nevytvoří hned a také ne s každým, protože, jak říkával jeden můj montér, „lidi jsou různí a jiní“. Avšak každý podnikatel, který má v úmyslu svůj podnik opravdu perspektivně budovat a to případně nejen pro sebe, ale i pro své nástupce, musí s budováním takového poměru k svým zaměstnancům začít co nejdříve a hledat takové spolupracovníky, kteří by měli k jeho podniku vztah jako ke „svému podniku“, jenž jim zaručuje existenci. Proto se i oni musí starat o jeho dobrou pověst, tj. o dobrý vztah k zákazníkům.

A konečně základní povinností každého podnikatele, kterou mu již před staletími určovala jeho povinná cechovní příslušnost (a v moderní době, ještě před poslední válkou a i po ní až do usurpace státní moci komunisty) povinná příslušnost členství v příslušné podnikatelské organizaci, byla předávat své znalosti a podnikatelské zkušenosti svým nástupcům ve stejném oboru podnikání, tj. povinnost vychovávat a vyučovat učně.

A mohu vás jako bývalý předseda zkušebních komisí pro vyučence i mistry ujistit, že obecná pověst o kvalitě podniku se vždycky posuzovala podle kvality a odborných vědomostí jeho vyučenců. Nebylo sice v moci podnikatelské organizace odejmout živnostenské oprávnění podnikateli, jehož vyučenci při zkoušce neprokázali dostatečné vědomosti. Ale bylo v moci těchto organizací – a také se to skutečně praktikovalo – nepovolit takovému podnikateli další učně a proti takovému rozhodnutí nebylo prakticky odvolání. Avšak otázka výchovy učňů dnes je z části řešena jinak a zabývat se tímto problémem dnes nespadá do obsahu tohoto mého vyprávění.

Na konci bych chtěl jen poznamenat, že již před dvěma tisíci roků platila podnikatelská zásada: *Clara pacta, boni amici*, což se česky překládá „dobré úcty, dobří přátelé“. Správně má ale být „jasné smlouvy, dobří přátelé.“ Znamená to ethickou povinnost podnikatele jeho zákazníkovi dodat věc, nebo výkon v kvalitě, na jaké se dohodli a jež odpovídá a je tedy ekvivalentní požadované ceně. A jen v takovém případě se může splnit pravidlo, že nejlepší obchody jsou takové, kdy jsou spokojeny obě strany.

Děkuji vám za pozornost a přeji vám všem, abyste při uplatňování svých vědomostí, získaných tady i jinde, měli plný úspěch a tím dosáhli životní spokojenosti.

Problém sudetských Němců

*otevřený dopis, adresovaný všem veřejným činitelům
a politikům České republiky:*

panu Václavu Havlovi, prezidentu České republiky,
panu Miloši Zemanovi, předsedovi Národního shromáždění ČR,
panu Václavu Klausovi, předsedovi vlády ČR
panu Zdeňku Kesslerovi, předsedovi Ústavního soudu ČR,
všem pánům a paním, poslancům Národního shromáždění ČR,
všem paním a pánům senátorům ČR,
všem členům vlády České republiky a kromě nich všem příslušníkům
českého národa, Čechům a Čechům, kterým osud a budoucnost
jejich, tj. českého národa i naší společné vlasti, České republiky
není již zcela lhostejný.

Týká se:

*Dohody, nebo Deklarace o úpravě vztahů mezi Českou republikou
a Německou spolkovou republikou,*

- lépe snad mezi obyvateli obou států - připravované vládou České republiky.

Úvod

Je osudem českého národa, že po dobu více než 1400 roků hraničí na celém západě, na celém jihu a na severu se zeměmi, obývanými německým národem, i když ve dvou státech. Na jižní hranici České republiky, v Rakousku, rakouskými Němci a tedy státově právně Rakušany, na ostatních hranicích s obyvateli Německé spolkové republiky, celkově u nás označované jako Německo a tedy Němci. Z této osudové skutečnosti plynul vždy zájem obou národů, Čechů i Němců, po vzájemně dobrých nebo i přátelských vztazích a v této době je tento zájem větší než kdykoli jindy. Přirozeně u Čechů jako malého národa, hraničícího s největším, politicky i ekonomicky nejvýznamnějším národem Evropy, je zájem o dobré a dle možnosti i přátelské vztahy s tímto naším sousedem evidentní. Má však jistě svou důležitost i pro Německou spolkovou republiku a dokonce i pro Evropu.

V současné době je známo, že mezi příslušnými orgány České republiky a Německé spolkové republiky jsou již delší dobu vedena jednání, mající vyústit v jakousi DOHODU, nebo Deklaraci o vzájemných vztazích mezi oběma státy i jejich obyvateli.

Tyto vztahy, hrubě narušené od doby nacistického vůdce Němců Adolfa Hitlera ve třicátých a čtyřicátých letech tohoto století, vyžadují opravdu naléhavě uvedení do pro obě strany přijatelného stavu, což mají docílit výše uvedená jednání.

Předpokladem této přijatelnosti je však jako *conditio sine qua non* pro obě strany spravedlivé vyřešení všech problémů, které mezi oběma národy i státy zejména od třicátých a čtyřicátých let tohoto století vznikly a dosud vyřešeny nebyly, i určení jejich důvodů a původců. Nebyly vyřešeny přes dlouhou dobu jejich trvání zejména proto, že z důvodu vlády komunismu v Československé republice i značné části Německé spolkové republiky dříve vyřešeny být nemohly.

Výsledky těchto nyní vedených jednání a na jejich konci uzavřená DOHODA, DEKLARACE nebo SMLOUVA budou mít pro český národ na dlouhá desetiletí nebo i staletí tak obrovský význam, že budou určovat jeho postavení i existenci vůči Němcům a to nejen formálně a diplomaticky právními vztahy mezi oběma státy, ale jistě i fakticky ve vztazích příslušníků obou národů.

Dotýkají se proto nyní mezi oběma státy vedená jednání a jeho konečné výsledky nejen nás všech a to bez výjimky každého příslušníka českého národa, ale budou se dotýkat na velmi dlouhou dobu, nebo navždy i všech našich potomků, kteří budou nuceni řídit se tím, co naši zástupci nejen pro nás, ale i pro ně s Němci dohodnou a zavážou se plnit.

Bylo by proto jistě nejvýš potřebné i nutné, aby obsah jednání i částečně již dosažené dohody byly publikovány, aby každý z nás věděl, co čeká a nemine nejen nás, ale i naše blízké i daleké potomky.

Bohužel jednání jsou tajná, nejsou publikovány nejen již dosažené výsledky jednání, ale ani o čem se jedná, nebo bylo již jednáno. Krátce jedná se pro celý český, nynější i budoucí národ o jej zavazujících podmínkách sousedských vztahů k Němcům, avšak obsah a průběh jednání je českému národu utajen.

Je proto nutné seznámit český národ aspoň stručně s celým tímto pro něj nejvýš důležitým problémem a zejména jeho vývojem v tomto století, který aspoň z části někteří ještě žijící sami zažili. Nejde přitom o žádnou vědeckou práci, nýbrž jen o informaci a pokud jde o nacistickou okupaci České republiky, o vlastní zkušenosti autora.

Stručný historický vývoj

Faktem jest, že Češi, respektive slovanské kmeny, z nichž český národ vznikl, žijí v sousedství Němců, nebo germánských kmenů, z nichž vznikl německý národ, již více než 1400 roků a budou v tomto sousedství žít do

konce jejich národní existence. A nesporným faktem také je, že byly vždy dlouhé doby dobrého a mírového soužití obou sousedů, ale mezi nimi byly často snahy Němců – bohužel vždy úspěšné – část českého území Čechům odebrat a definitivně si je přivlastnit.

Zjišťujeme to již dokumentované v roce 1061, kdy královský ministr Otmand dostal v Řezně od Jindřicha IV. lesnaté území v marce Naurburgu na cestě do tehdy hluboko na západ sahajícího, Slovanů a tedy Čechů osídleného, Chebska. V roce 1077 se stal novým markrabětem severní župy s dědičným právem jeho potomků Diepold. Jeho nástupce Diepold II. z Vohburgu posunul velmi rychle pohyblivé hranice Severní župy (Nordgau) dopředu a zabral celé tehdy historické Chebsko s jeho slovanským obyvatelstvem. Toto politické opanování tehdy rozsáhlého slovanského – možno říci že již českého – Chebska provázela konečná kolonizace a germanizace slovanského obyvatelstva. A tak dnešní Chebsko jako část Čech je jen malým zbytečkem kdysi rozsáhlého chebského českého území.

Známo je také, že součástí českého království byly Horní i Dolní Lužice. Obě byly od českého království Němci odtrženy teprve v roce 1725, tedy historicky teprve včera a totéž se stalo s téměř celou třetí zemí České koruny, Slezskem, kterou napadl ihned po smrti císaře Karla VI. a tedy hned na počátku vlády jeho dcery Marie Theresie v roce 1740 pruský král Friedrich II., který vybudoval tehdy největší armádu v Evropě a berlínským mírem v roce 1742 a drážďanským mírem v roce 1745 si téměř celé naše Slezsko začlenil do svého Pruského království. Všechny tyto údaje pocházejí z německých pramenů.

A konečně Adolf Hitler 15. března 1939 okupoval zbytek Československé republiky, který zbyl po násilné okupaci značné části Čech a Moravy v říjnu 1938, zlikvidoval tak – podle svého mínění definitivně – československý stát s již proklamovaným úmyslem po vítězném konci druhé světové války „přesídlit“ český národ někam na Sibiř.

A tak je jisté každému na světě evidentní a jasné, že dnes desetimilionový český národ pro svou existenci malý zbyteček původních zemí Koruny české potřebuje a musí jej s veškerou rozhodností bránit a proti německému Drang nach Osten také ubránit. Jinou možnost Češi jako národ, pro svou existenci a záchranu nemají.

V dnešní České republice, tj. v zemích historicky označovaných jako „země koruny české“, v Čechách, na Moravě a ve Slezsku žili – hlavně od doby českého krále Přemysla Otakara II., který v mnohem rozsáhlejší míře než jeho předchůdci je tam povolal, od počátku 13. století, tj.

od vlády krále Václava I. v pohraničních územích Čech, Moravy a Slezska obyvatelé německé národnosti. Jejich povolávání českými králi za účelem tzv. „kolonizace“ neosídlených území, které se účastnili i obyvatelé české národnosti, skončilo v polovině 14. století.

Z tehdy přelidněných částí Německa přicházeli tak do českého pohraničí skupiny zručných Němců, kterým čeští králové dávali zdarma půdu k osídlení a různé počáteční výsady. Mezi ně patřilo i to, že těmto pozvaným německým přistěhovalcům, kteří podléhali jurisdikci českého krále, byly po nějakou dobu povolovány jako nejvyšší soudní instance, tedy instance přes rozhodnutí českých králů, jejich původní německé soudní instance. To nebylo nic jiného, než určitá aplikace římského práva, které mělo zásadu, že každý cizinec, přicházející na římské území si přináší s sebou právo země, z které přichází. Říkalo se proto jedné skupině německých přistěhovalců a osídlenců, že „sedí na právu švábském“, jiné, že „sedí na právu magdeburském“ apod.

Naskytá se otázka, proč čeští králové a nejvíce z nich Přemysl Otakar II. na své území Němce povolávali a je na něm usazovali. Byly to tehdy výlučně důvody ekonomické, byla to otázka daňových příjmů českých králů.

Tehdy, v době počátku povolávání německých osadníků na území Čech, Moravy a Slezska, prakticky od panování Václava I., na počátku 13. století i v jeho průběhu, držela ve svých rukou veškerou politickou moc šlechta, hlavy a někdy i členové šlechtických rodů, často potomci vládců slovanských kmenů, z nichž český národ vznikl. Každý šlechtic v té době byl neomezeným pánem, vládcem i soudcem na území mu náležejícím. Šlechtici v té době nepovažovali krále za jim nadřazeného, nebyli jeho „podřízení“, byl pro ně jen „primus inter pares“, tj. první mezi rovnými. Měli sice povinnost v době války nebo „polního tažení“, jak se tehdy říkalo, postavit a dát králi k dispozici vyzbrojené vojáky v rozsahu jejich statků, avšak nebyli povinni králi – jako sobě rovnému – platit daně.

Král sám měl jako každý jiný šlechtic své statky a výnosy z nich, které mu jistě jako každému šlechtici té doby zajišťovaly dobrý život.

Avšak král kromě osobních potřeb, které měl jako každý jiný šlechtic, měl i rozsáhlé povinnosti plynoucí z jeho královské funkce, povinnost správy státu a jeho orgánů, reprezentační a diplomatické povinnosti, které si vyžadovaly značných nákladů a konečně i vojsko, které ostatní šlechtici neměli. Jistě i na tyto královské náklady šlechtici přispívali, avšak jen dobrovolně a v jimi stanoveném rozsahu, bez daňové povinnosti, což plně nestačilo. Král byl proto nucen hledat další zdroje příjmů.

V té době platila právní zásada, že pozemky, které vlastnický nepatří nikomu, patří králi, což se týkalo zejména pohraničních lesnatých území. Proto král mohl tehdy mu patřící území osazovat a protože to vlastním obyvatelstvem mohl provést jen částečně, byl nucen k dosažení tohoto cíle povolát a v českých zemích osadit vhodné Němce.

Je zcela nesporné, že toto povolávání německých osadníků českými králi do českých zemí skončilo definitivně v polovině až sedmdesátých letech 14. století. Jejich právní postavení v českých zemích stanovil Karel IV. v roce 1356 Zlatou bulou, ve které jim zakázal dovolávat se práva v zemi jejich původu, čímž byli plně podřízeni jurisdikci českého krále, nebo šlechtice, na jehož území žili. Města měla přitom samostatné a individuální právní statuty.

Toto soužití Čechů a Němců v zemích tzv. Koruny české – nehledíme-li k výše již popsaným obrovským záborům českého území Němci z říše – trvalo dlouhá staletí bez velkých problémů prakticky až do 19. století, kdy byl v Berlíně založen super expanzivní spolek s naprosto nevinným a dokonale krycím jménem „Spolek sv. Pavla“. Tento spolek měl v programu založení souvislých osad s německým obyvatelstvem na tzv. „linii Hamburg-Bagdad“ a své plány mohl díky velikým finančním dotacím také provádět. A tento spolek potřeboval pro uskutečňování svých plánů využívat činnosti již stávajících sídel Němců mimo území Německa a tedy i těch, kteří žili v českých zemích, které začal německy radikálně nacionalizovat a jejich inteligenci a politické vedoucí postavil do nepřátelské pozice vůči Čechům.

Je obecně známé, že ve Švýcarsku žijí občané německé národnosti, avšak přesto jsou státoprávně Švýcaři a nacionálně švýcarští Němci. Stejně je to i v Rakousku, kde převážná část obyvatel jsou státoprávně Rakušané, avšak nacionálně rakouští Němci, stejně jako tam v Korutanech žijící slovanští Korutanci jsou státoprávně Rakušané, avšak slovanské národnosti. Na základě toho mělo být samozřejmé, že po první světové válce byli občané německé národnosti, žijící na území Československé republiky, státoprávně Čechoslováky – což také byli, protože to nemohli změnit, nacionálně ale měli být českými, resp. československými Němci, stejně jako švýcarští a rakouští Němci a Němci v nyní italském jižním Tyrolsku jsou italskými Němci a státoprávně Italy, v Liechtensteinu jsou beze sporu a pochybností Němci, státoprávně však Liechtensteinci atd.

To však nacionalisticky šovinističtí vůdci Němců žijících v českých zemích nechtěli za žádnou cenu připustit, a tak teprve v tomto století a prakticky až po první světové válce vynalezli pro německé obyvatele

českých zemí naprosto nesmyslný název „sudetští“ Němci. Nesmyslný je tento název proto, že v českých zemích nežili německy mluvící občané jen v územně malé části, hraničící s pohořím Sudet, ale převážně jinde, v Praze, Brně, Znojmě, Opavě, Olomouci i jinde, v krkonošském, krušnohorském a šumavském pohraničí, avšak žádné z těchto míst, ani Praha, ani Znojmo, nemá se Sudety naprosto nic společného.

Avšak nacionálně-šovinistického cíle bylo tím dosaženo; v Československé republice jsme neměli české nebo československé Němce – to se za žádnou cenu nesmělo stát, ale „sudetské“ Němce, žijící na nejružnějších místech českých zemí, jen ne v Sudetech.

Toto zjištění není výmyslem autora nebo jiných, údajně Němcům nepřátelských Čechů, ale pochází přímo z Německé spolkové republiky.

V městě Gutersloh, BRD, (Bundesrepublik Deutschland) je známý, pravděpodobně největší lexikografický institut v Německu, „Bertelsmann-Lexikon Verlag GMBH“, vydávající opravdu kvalitní a podrobné lexikony. Posledně jím v roce 1991 vydaný Bertelsmann Universal-Lexikon na své str. 876 v prostředním sloupci uvádí: (citát z lexikonu): „Sudetendeutsche, erst im 20. Jh. gebrauchl. gewordene Bez. für die in Böhmen u. Mähren u. im ehem. Österreich-Schlesien, bes. in den Randgebieten wohnenden Deutschen.“ (konec citátu)

Překlad: „Sudetští Němci, označení, které se teprve ve 20. století stalo užívaným pro Němce, žijící v Čechách a na Moravě a v bývalém rakouském Slezsku, zvláště v okrajových územích.“ Přímo nejnovějším německým lexikonem je prokázána nesmyslnost označení „sudetští“ Němci, protože Praha, Plzeň, Brno, Znojmo, Jihlava, Ostrava a jiná místa nejsou v Sudetech, ani v jejich okolí a proto Němci, kteří tam žili, nebyli žádní „sudetští“ Němci.

Tím je i v roce 1991 naprosto jednoznačně nejen dokumentován, ale tímto věhlasným lexikonem do celého světa šířen nepřátelský postoj Němců vůči Čechům. Za žádnou cenu nesměla být v tomto opravdu věhlasném lexikonu uvedena nebo jen zmíněna v této souvislosti Československá, nebo Česká republika. Němci nesídlili v ní, ale „in Böhmen“ (tj. přesto v našem překladu v Čechách), na Moravě a v bývalém rakouském „Slezsku“, jen proboha ne v Československé nebo dokonce České republice, aby se nestali „českými“ Němci a tedy státoprávně Čechy, jako jsou státoprávně Rakušany, Švýcary, Liechtensteinci nebo Italy, Němci tam žijící.

Přesto tento super přesný Bertelsmann-Lexikon potvrzuje na téže straně 876 dále české tvrzení, kde uvádí: „Die Sudetendeutsche Partei unter K. Henlein geriet nach 1935 zanehmend unter dt. Einfluss und forderte schliesslich die Abtrennung der sudetendt. Gebiete.“

Překlad: „Sudetoněmecká strana Konráda Henleina se dostala po 1935 rostoucí mírou pod německý vliv a konečně požadovala odtržení sudetoněmeckých území.“

Tím je přímo Němci dokázána pravdivost tvrzení Čechů, že celá ireidenta českých Němců nevznikla u nich, ale byla k nim a tedy k nám importována Hitlerovou ideologií přímo z Německa, která navazovala na zmíněnou již ideologii Spolku sv. Pavla. Že to neprokazovalo naprosto žádnou vůli po přátelských stycích s Čechy, je zcela zřejmé. Bohužel to ale trvá, zejména pokud jde o Bavorsko, i dnes. Stovky důkazů jsou k dispozici a mohou být kdykoli předloženy.

Je jistě nejen toužebným přáním Čechů po přátelských vztazích k německým sousedům, ale nad to je to i naprosto existenční nutností. K přátelským vztahům však nestačí jen vůle jedné strany a tedy Čechů, je k tomu nezbytně nutná vůle obou stran a tedy v daném případě i Němců.

To ale, jak soustavně dokazuje německý tisk i oficiální stanovisko některých, zvláště bavorských nejvyšších politických činitelů, na německé straně dosud naprosto chybí. Jak za tohoto stavu má dojít k „dohodě o přátelském poměru“ mezi Čechy a Němci bez německého uplatnění jejich moci a z ní plynoucího nátlaku, je záhadou.

V tomto případě je nutno upozornit na jedno velké nebezpečí, které pro Českou republiku plyne z neznalosti historických skutečností a z nekritického přijímání tvrzení bývalých našich, podle jejich tvrzení „sudetských“ Němců.

Ti říkají a v českém tisku se to opakuje, že po konci druhé světové války v roce 1945 bylo od nás vysídleno (oni tvrdí, že „vyhnáno“) 3,5 milionu Němců. V uvedeném vydání Bertelsmann-Lexikonu z r. 1991 se dále na již uvedené str. 876 uvádí: „1945 wurde das Gebiet wieder der Tschechoslowakei angegliedert; ca 2,5 Mio S. wurden vertrieben“.

Překlad: „1945 bylo území znovu začleněno do Československa; cca 2,5 milionu sudetských Němců bylo vyhnáno.“

Tedy nikoli 3,5 milionu, jak soustavně tvrdí centrála českých, podle nich „sudetských“ Němců v Mnichově, ale jen 2,5 milionu, což je podstatný rozdíl. A Němci sami musí vědět, kolik jich skutečně bylo. Autor má k dispozici jiný německý lexikon, o čtvrtstoletí starší a i tam se uvádí jen 2,5 milionu vysídlených Němců a v tom byli jistě i spíšší Němci ze Slovenska, cca 400 000.

Je jistě nesporné, že dnešní Bundesrepublik Deutschland, Německá spolková republika, je dominantním státem Evropy územím i počtem obyvatel – (nepočítáme-li evropskou část Ruska, která tvoří polovinu Evropy) – a z nich plynoucím dominantním politickým i ekonomickým nejen významem, ale i vlivem, který Němci v Evropě získali a soustavně uplatňují.

Obyvatelé tohoto dnes opravdu v Evropě nejmocnějšího státu a mezi nimi i ti, kteří si říkají „sudetští“ Němci si však musí uvědomit, že ať chtějí nebo nechťejí, Německé spolkové republiky současně s politickou a ekonomickou největší mocí v Evropě narostla i morální a etická největší odpovědnost za mír, pořádek a přátelské soužití národů v tomto světě. A tato jejich morální odpovědnost se s jejím postupným vzdáváním USA pro Německou spolkovou republiku stále zvětšuje, současně s růstem jejího politického a ekonomického významu.

Plyne z toho: za všechny činy a gigantické zločiny, které německý nacistický teror na českém národě spáchal a napáchal, nese plnou právní, morální i ekonomickou odpovědnost celý německý národ, neboť nacisti Adolfa Hitlera byli Němci a představovali převážnou část německého národa.

Stejně tak je zřejmé, že za jakýkoli teror a porušování lidských práv našich německých tehdejších spoluobčanů, jehož se dopouštěli příslušníci tak zvaných Rudých gard, kteří na levých rukávech nosili červené manžety s černými písmeny RG (kde písmenem R, značícím rudá, dokazovali, kam patřili a kdo je řídil) odpovídá právně, morálně i věcně celý český národ. Proč? Protože tyto tak zvané rudé nebo revoluční, nebo jak je tehdy nekomunistická část českého národa nazývala, „rabovací“ gardy, byly jeho součástí.

Avšak pozor! Odpovědnost obou národů tu ani zdaleka není stejná, ba ani srovnatelná. Němci totiž musí vzít konečně na vědomí, že český – a jistě částečně i prokázaný poměrně krátkodobý teror a právní zvůle rudých gard – byl jen reakcí na více než 6 roků trvající teror, vraždění a právní zvůli Němců.

A musí proto vzít na vědomí, že k teroru ze strany českých „gardistů“ nikdy nemohlo dojít a nikdy by bylo nedošlo, kdyby mu nebyl předcházet více než šestiletý nekonečně větší teror, násilí, vraždění, právní zvůle a vykrádání celého českého národa ze strany německých nacistů.

Teror nacistů jako první způsobil teror českých rudých gardistů, který byl vyvolán jen dlouhotrvajícím terorem nacistů, jako reakce na něj. Nacistický teror byl prius, český byl posterius a reakce na něj.

Je opravdu nutné a nezbytné při jednání o odstranění následků činů obou národů před vznikem druhé světové války, v jejím průběhu a po jejím konci vzít v úvahu jen naprosto a exaktně zjištěnou a prokázanou pravdu a skutečnosti a tyto spravedlivě a bez tlaku mocné větší strany nestranně zvážit a posoudit.

Při jednáních je nutno se strany Čechů stále zdůrazňovat a uplatnit, že za nezměrné škody, jdoucí do mnoha set miliard marek, které Němci Čechům v letech 1939–1945 napáchali, Česká republika dodnes nedostala ani jedinou marku reparací, ani jiných náhrad. Je proto nutno majetek našich dřívějších německých spoluobčanů, tzv. sudetských Němců, jako příslušníků tehdy nepřátelského státu, který po jejich odsunu zůstal v České republice, započítat na částečnou úhradu těchto reparací.

Kromě toho ve smyslu mezinárodního práva – protože jde o majetek příslušníků tehdy nepřátelského státu, s nímž byla Československá republika ve válečném stavu – je nutno tento majetek považovat za válečnou kořist, což Česká republika, pokud je autoru známo, dosud nikdy neuplatňovala, ačkoli byla aktivním a bojujícím spojencem vítězných států, vedoucích druhou světovou válku proti nacistickému Německu za takovou také považována a uznána. Svědčí o tom fakt, že Československá republika (případně dnes Česká) byla jako spoluvítězný stát účastná na Norimberském procesu s nacistickými válečnými zločinci a zastupoval ji tam generál justiční služby JUDr. Ečer.

O životních poměrech Němců žijících v první Československé republice

V pravém slova smyslu od svého dětství, tj. již více než 80 roků a od roku 1918, kdy rakouský hejtman Lodgmann udělal v severočeském pohraničí povstání a vyhlásil „Deutsch-Böhmen“ jako část Rakouska, soustavně a trvale se zabývám problémem českých Němců.

Pamatuji se proto přesně, že po vyhlášení Československé republiky 28. října 1918 čeští vysokoškoláci „zabavili“ a převzali pro sebe tiskárnu Bohemia, patřící německým vysokoškolákům. Avšak dva měsíce na to se T. G. Masaryk, mezitím zvolený prezidentem Československé republiky, vrátil z emigrace do Prahy a ihned přikázal tuto tiskárnu vrátit německým vysokoškolákům a přitom prohlásil: „Dokud já budu prezidentem Československé republiky, nesmí se Němcům zkrivit ani vlas na hlavě.“ A také se jim nezkrivil a to ani v době prezidentství T. G. Masaryka, ani po ní.

Je obecně, a to nejen v celé Evropě známo, že první Československá republika byla opravdu demokratickým státem, který demokracii a lidská práva nejen hlásal, ale také je prováděl.

Nepopiratelné přitom je, že byla národním státem Čechů a Slováků, stejně tak, jako je dnes Německá spolková republika státem Němců, bez ohledu na to, že v ní žijí a jsou jejími občany snad již 3 miliony Turků a mnoho příslušníků jiných etnických menšin.

Všichni tito etnický neněmečtí občané Německé spolkové republiky jsou však státoprávně Němci, jako takoví mají německé občanské průkazy a cestovní pasy a mají přitom naprosto stejná lidská i občanská práva jako všichni ostatní obyvatelé Německé spolkové republiky. Ovšem s jednou výjimkou, kterou musí bezpodmínečně akceptovat: že jedinou úřední řečí v celé Německé spolkové republice je němčina.

A právě takové poměry byly v první Československé republice. Němci v ní měli až na uvedenou výjimku jediné státní řeči naprosto a bezvýhradně stejná práva jako Češi a Slováci. Měli právo volit a být voleni do obou komor tehdejšího parlamentu Československé republiky, tj. do Národního shromáždění a Senátu a také volili a byli voleni. A pamatují se také přesně, že zástupci českých Němců byli několikrát i členy československé vlády. A stejně tak i do samosprávných orgánů a pokud v obci měli většinu, rozhodovali o vedení obce stejně tak, jako Češi v obcích se svou většinou a nikdo jim v tom nebránil, ale naopak: platné zákony první republiky jim to zaručovaly. Tvrdím, že v některém směru byli Němci před Čechy ještě preferováni, např. ve vysokých školách. Pět milionů Čechů mělo v Čechách jednu univerzitu a jednu vysokou školu technickou, dva miliony Němců měly v Čechách také jednu univerzitu a jednu vysokou školu technickou, tedy totéž. A přitom je nutno vzít v úvahu, že čeští Němci měli možnost studovat na jazykově stejných vysokých školách v Německu a v Rakousku, což Češi neměli.

A stejné platilo i o všech ostatních školách, včetně středních. Němci měli jen v Praze dvě stálá divadla: opravdu nádherné Neues Deutsches Theater, dnes Státní opera a Kleine Bühne, tj. Malé jeviště. Vydávali jen v Čechách nepřehledné množství vlastních novin a časopisů, plně srovnatelných s českými, v Praze např. byl velmi známý, ceněný a čtený Prager Tagblatt.

Autor sám měl vlastní osobní zkušenosti o opravdu dobrých a bez přehánění přátelských vztazích mezi českými Němci a Čechy.

V roce 1932 jsem se svou tehdejší manželkou trávil dovolenou tím, že podle hesla „poznej svou vlast“ jsme konali více než dvoutýdenní cestu po severočeském a západočeském pohraničí. Bez jakéhokoli plánu jsme jezdili z místa na místo, prohlédli si je a jeli dále a někde jsme vždycky přespali. Jednoho dne jsme přijeli do městečka, které mělo u prvních domů ceduli: Klášterec nad Ohří-Klosterle. Zjevně to tedy bylo německé

město. Na jeho náměstí jsem viděl slušně vypadající hostinec a šel jsem se tam zeptat, zda tam můžeme přespat a dostat večeři. V hostinci – bylo asi 5 hodin odpoledne – nebyl nikdo, jen starý pán, sám hostinský, s bílou přehrnutou zástěrou a čepičkou na hlavě, Němec. Zeptal jsem se, zda tam mají pro nás večeři a nocleh, což ten starý pán zodpověděl kladně a přitom se mi omlouval, že nemluví dobře česky, ale že má syna, který je úředníkem v tamější thunovské porcelánce, mluví velmi dobře česky, brzy přijde domů, a bude se nám věnovat.

Skutečně velmi brzy nato přišel mladý, velmi slušně oblečený, asi třicetiletý syn hostinského. Nebyl žádný číšník, přesto ale nás sám celý večer obsluhoval a naprosto bezvadnou češtinou se s námi bavil. Ptal jsem se ho, kde se on, Němec, naučil tak mluvit česky, načež mi řekl, že po absolvování základní německé školy vystudoval českou obchodní akademii s maturitou a proto mluví i píše stejně dobře německy i česky.

Na konci večera nás pozval na druhý den na prohlídku porcelánky, kde jsem s úžasem zjistil, že je to pan prokurista, kterého tam všichni velmi uctivě zdravili a který nás sám provedl po celé porcelánce, ukázal a vysvětlil nám celou výrobu a nakonec jsme dostali pěkné upomínkové dárky. Uvědomil jsem si, že tento pan prokurista neměl žádnou povinnost po svém celodenním a jistě odpovědném zaměstnání se nám věnovat celý večer a přesto to udělal. Velmi, opravdu velmi často jsem si na toto nadmíru přátelské jednání mladého, vzdělaného a velmi inteligentního Němce i jeho otce vzpomínal a přesto, že od té doby uplynuly již 64 roky, do konce svého života budu, a to vždycky s velmi dobrým pocitem, vzpomínat.

Při této příležitosti si také vzpomínám, že během naší cesty jsme se někde, snad na Karlovarsku, dostali do německé vesnice, nebo snad také městečka, které, pokud se po těch dlouhých letech pamatuji, se jmenovalo Abertamy, a snad v každém domě tam vyráběli překrásné kožené rukavice. Stejně přátelsky jako v Klášterci nás přijali i tady, v několika domech nám předvedli výrobu rukavic, o kterých tvrdili, že celou jejich výrobu vyvážejí a my jsme tam pro sebe i jako dárky několik párů koupili. Já sám jsem si pořídil bílé jelenicové, tehdy moderní rukavice, které mám (dávno již se bílé kožené rukavice nenosí) dodnes.

A podobně to bylo i v tehdy světoznámém městě české bižuterie v Jablonci, kde se mi tehdy čeští Němci chlubili, jak velikou část deviz svou výrobou, kterou téměř celou vyvážejí snad do celého světa, republice opatřují. Pamatuji se, že tehdy, v roce 1932, to byly miliardy korun v markách, dolarech a jiných valutách.

Od roku 1930 do roku 1938 jsem měl obchodní povinnost nejméně dvakrát v měsíci jet do severočeského města Chomutova s tehdy převážně německým obyvatelstvem, kde jsem vždycky strávil celý den. Až do roku 1934 nebo 1935 jsem tam chodil vždycky do jednoho německého hostince na oběd, jehož hostinský mne tam vždycky jako známého „Stammgasta“ srdečně vítal, obsluhoval, sedl si ke mě ke stolu, vyprávěl, co je v Chomutově (Komotau) nového... Krátce: já jsem tam chodil jako domů.

Avšak běda. Jednou v roce 1935 nebo 1936 jsem se svým tehdy malým a pomalým autem přijížděl asi v 10 hodin do Chomutova a už před městem jsem viděl skupinu asi 30 lidí v tmavomodrých stejných oblecích, kabáty přepásané černým opaskem, krátké kalhoty, bílé punčochy podkolenky a stejné i boty, pochodující v trojstupu nebo čtyřstupu. Velel jim stejně oblečený velitel. Dodnes se pamatuji, že z tohoto setkání jsem měl velmi nepříjemný pocit, který se brzy potvrdil. V poledne jsem jako léta před tím šel na oběd do „svého“ hostince, ale můj starý známý, pan Gastwirt, mi velmi stroze řekl:

„Für die Tschechen ist bei mir nicht zu haben – Pro Čechy nemám nic.“ Nikdo asi nepochopí, jak mi tehdy bylo. Nemohl jsem si náhlou změnu jednání pana hostinského, který se ke mně pět nebo šest roků velmi přátelsky choval, nijak logicky vysvětlit. Teprve po letech jsem pochopil, že to s největší pravděpodobností udělat nechtěl, ale musel. Po známých událostech v Německu si asi tehdy uměl jasně představit, co by se s ním stalo, kdyby to byl neudělal.

A tehdy to začalo. Jak známo, v r. 1933 se stal vůdce nacistů Adolf Hitler německým říšským kancléřem a po smrti říšského prezidenta Hindenburga (v r. 1934) Hitler strhl na sebe i úřad prezidenta a přenesl všechna oprávnění na sebe jako „Führer und Reichskanzler“ – „vůdce a říšský kancléř“. V uvedeném již Bertelsmann-Lexikonu, vydání z r. 1991, se o něm na str. 370 uvádí: „Er schaltete alle gegner. Parteien aus u. verbot alle Organisationen, die sich dem totalitären ‚Führerstaat‘ nicht freiwillig unterstellten... Mit Hilfe der ihm ergebenen Kampftruppen SS u. SA sowie der geheimen Staatspolizei (Gestapo) errichtete H. ein Terrorregime, gegen das sich, – bis auf wenige Widerstandskämpfer – niemand mehr zu wehren wagte.“

Překlad: „Vyřadil všechny odpůrce strany a zakázal všechny organizace, které se dobrovolně totalitnímu vůdcovskému státu nepodřídily... S pomocí jemu oddaných bojových trup SS a SA a tajné státní policie (Gestapo) zřídil Hitler teroristický režim, proti kterému se – až na málo odporujících bojovníků – nikdo více bránit neodvážil.“

Vpředu je již uveden citát z Bertelsmann-Lexikonu, vydání 1991, str. 786, podle kterého „sudeto-německá strana Konráda Henleina se dostala po 1935 rostoucí mírou pod německý vliv a konečně požadovala odtržení sudetoněmeckých území.“

Ve skutečnosti Konrád Henlein byl jen vykonavatelem rozkazů Adolfa Hitlera v Československé republice. Chtěl v ní založit filiálku Hitlerovy NSDAP (Nazional Sozialistische Deutsche Arbeiter Partei) a když mu to nebylo povoleno, založil v roce 1933 „Sudetendeutsche Heimatfront“, kterou v roce 1935 změnil na „Sudetendeutsche partei“ – Sudetoněmeckou stranu, což ve skutečnosti nebylo nic jiného, než filiálka Hitlerovy strany NSDAP.

Konrád Henlein měl všechny možnosti – kdyby chtěl – požadovat přeměnu Československé republiky na kantonální federální stát podobný Švýcarsku a kdyby byl býval jen naznačil takovou možnost nebo své přání, bylo by tomu bývalo tehdejší vládou ihned vyhověno. To ovšem nebylo v programu Konráda Henleina, ale něco docela jiného. On to byl, kdo připravil cestu k připojení českých hraničních území, tedy část českých historických korunních zemí k Německu, čímž splnil program Adolfa Hitlera. Za tyto „zásluhy“ byl v říjnu 1938 Hitlerem jmenován Gauleiterem (župním vedoucím) Hitlerovy NSDAP a v roce 1939 říšským místodržitelem nové německé župy Sudetenland-Sudety. Tak Hitler pojmenoval část dříve českých zemí.

S největší demagogií zorganizoval převážnou část německých obyvatel Čech, Moravy a Slezska do své Sudetendeutsche partei a tato strana se ihned po okupaci československých pohraničních území v říjnu roku 1938 začlenila do Hitlerovy NSDAP.

A jako kouzlem se přátelské chování Němců k Čechům v bývalém Československu zásadně změnilo. V rámci Sudetoněmecké strany byly od r. 1935 v každé její místní organizaci organizovány tlupy násilníků zvaných ordneři, kteří měli již vlastní uniformu, bílé punčochy, krátké kalhoty a tmavomodrý kabát přepásaný koženým opaskem. Byli ve skutečnosti již polovojenskými jednotkami s přísnou vojenskou kázní. Jeden její útvar jsem viděl při pochodovém cvičení při jedné své cestě do Chomutova, jak je již napsáno vpředu. A co bylo úkolem těchto ordnerů, se brzy ukázalo. Počali ihned po svém vzniku provozovat svou brutální činnost proti Čechům a tuto trvale až do r. 1938 stupňovali. Vytloukali okna českých škol a sokoloven, Čechy a dokonce i školní děti mlátili, kdekoli je potkali a čeští četníci dostali rozkaz nic proti tomu nedělat, aby Němce nedráždili!

A paralelně s touto činností ordnerů začal Konrád Henlein se svými pomocníky, mezi nimi jako s hlavní osobou s Karlem Hermannem Frankem, knihkupcem z Karlových Varů, organizovat svou „politickou činnost“. Předkládali československé vládě své žádosti o různá práva, kterým vláda vždy vyhověla. Avšak po splnění těchto požadavků předkládali Konrád Henlein a K. H. Frank vládě nové a podstatně zvětšené požadavky, a to dělali trvale.

Přesto se československá vláda neustále snažila s našimi Němci dojít k nějaké pro obě strany přijatelné dohodě. Dne 1. dubna 1938 předseda čs. vlády Milan Hodža zahájil se zástupci „sudetských“ Němců jednání o jejich požadavcích. Podle Hitlerova příkazu nesmělo však dojít k žádné dohodě mezi českou vládou a našimi, tj. „sudetskými“ Němci, protože by tím byl Hitler ztratil důvod vojenské intervence a vpádu do Československé republiky. Trvalé stupňování jejich vydírání skončilo proto tzv. Karlovarskými požadavky, které 24. dubna 1938 Konrád Henlein na sjezdu jeho SdP v Karlových Varech formuloval v osmi bodech:

1. Sjedenání úplné rovnoprávnosti a rovnocennosti pro německou národní skupinu s českým národem v Československé republice.
2. Uznání sudetoněmecké národní skupiny jako právní osobnosti, aby její rovnoprávnost ve státě mohla být zachráněna.
3. Stanovení a uznání německého národního území.
4. Vybudování německé samosprávy v německém národním území ve všech oborech veřejného života, pokud se jedná o zájmy a záležitosti německého národního tělesa.
5. Vytvoření zákonných ochranných opatření pro ty státní příslušníky, kteří bydlí vně rámce uzavřeného území jejich národnosti.
6. Odstranění bezpráví, které se stalo sudetskému německému od roku 1918, a reparace hmotných škod, jež tím bezprávím byly učiněny.
7. Uznání a provedení zásady, že v německém území mají být jen němečtí veřejní zaměstnanci.
8. Úplná svoboda přiznání se k německé národnosti a k německému světovému názoru. (pozn.: tj. k nacismu A. Hitlera).

Přesto, že tyto požadavky znamenaly již faktické zrušení suverenity Československé republiky a zřízení jakéhosi německého „státu ve státě“, byla československá vláda ochotna jednat i o těchto požadavcích. Vypracovala proto postupně celkem čtyři plány řešení problému Němců v Československé republice, z nichž poslední z 5. září 1938 znamenal přijetí těchto osmi karlovarských požadavků a tím vlastně zánik dosavadní Československé republiky. Avšak ani to nevedlo k žádné dohodě s českoslo-

venskými Němci, protože – jak vpředu uvedeno – z vůle Hitlera k ní dojit nesmělo.

To potvrdil dne 13. června 1938 i britský novinář Knickerbocker, který uvedl a citoval následující prohlášení člena libereckého sekretariátu Henleinovy SdP: „Dohoda mezi československou vládou a SdP není možná. Německo a SdP prostě nemohou trpět existenci Československa. Obsadíme Prahu, celé Čechy a Moravu. Snad se nám během několika generací podaří Čechy germanizovat.“

To byl jasný nacistický a tehdy německý program. Ovšem germanizovat chtěli jen některé Čechy, kteří jim mohli být prospěšní. Většinu Čechů měli v plánu přesídlit z jejich tisíc čtyři sta let staré vlasti někam za Ural. Podle tzv. Hossbachova záznamu připravovali nacisti už 5. listopadu 1937 – tedy ještě před počátkem války – vystěhování dvou milionů Čechů někam k Severnímu moři. A tak dne 15. března 1939 německé tanky nacistického „vůdce a říšského kancléře“ Adolfa Hitlera obsadily zbytek Československé republiky a jako stát ji zničily. Němci vyhlásili „Protektorát Böhmen und Mähren“, tj. Protektorát Čechy a Morava, čímž se české země fakticky staly německou kolonií. Ihned vyhlásili kurs marky k československé koruně 1:10, ačkoli ještě den předtím byl 1:4. A počali vládnout a vládli terorem, hrůzovládou, vraždami, likvidováním celých vesnic, Lidic u Kladna a Ležáků u Hradce Králové, a právní zvůli až do 5. května 1945.

A tento nacistický teror, násilí, vraždy a naprostá právní zvůle, trvající víc než šest roků, vyvolal jen jako reakci na něj i nesprávné a protiprávní jednání v daném případě opravdu jen některých málo Čechů při odsunu Němců z Československé republiky v roce 1945.

Proto: Kdyby nebylo strašného a více než šest roků trvajícího teroru a právní zvůle nacistů jako primárního, nemohl vzniknout a nikdy by byl nevznikl krátkodobý teror českých RG – rudých gard – jako sekundární.

Opakuji však, co již dlouho důrazně tvrdím: Teror zůstává terorem a je stejně zavrženíhodný, ať byl prováděn nacistickými Němci proti Čechům, nebo Čechy proti Němcům. Při jeho posuzování musí být spravedlivě pro obě strany posouzena jak jeho kvalita, tak i kvantita. Žádná skupina Čechů jistě nevyvraždila v Německu dvě vesnice a nesrovnala je se zemí. A takových unikátních případů ze strany nacistů je takřka nekočné množství.

Žádoucí a možná budoucnost dobrých sousedských vztahů mezi Českou republikou a Německou spolkovou republikou

Je pravděpodobné, že v České republice vznikne během několika roků značná německá komunita, která v ní bude po řadu roků žít a její členové nabudou práva na získání českého státního občanství.

Je přitom víc než pravděpodobné, že nebudou chtít ztratit své dosavadní německé státní občanství. Tato otázka dvojího občanství – které platný zákon České republiky o nabývání a pozbývání státního občanství generálně nepřipouští, avšak v některých případech připouští, musí být – pokud půjde o původní obyvatele českých zemí a jejich potomky německé národnosti – vhodným způsobem vyřešena.

Pokud půjde o ostatní příslušníky Německé spolkové republiky, mohou nabýt jakákoliv práva včetně státního občanství v České republice za stejných podmínek jako příslušníci jiných států, případně za stejných podmínek jako Češi v Německé spolkové republice, což by byla otázka smluvního řešení.

Již snad tisíckrát jsem četl v různých německých novinách a slyšel v rozhlase i televizi, že Češi se mají Němcům „omluvit“ – a snad prosit za odpuštění. Proč? Údajně za to, že Němce podle postupimských usnesení mocností vedoucích válku s nacistickým Německem vystěhovali z Čech a přitom porušovali jejich lidská práva.

Proč ne, jsem pro, porušování základních lidských práv je zločin vždycky, ať ho páchá kdokoliv.

Avšak Němci měli již dávno naléhavou povinnost omluvit se jako první za nekonečně větší zločiny, páchané na celém českém národě po více než šest roků. Avšak o tom jsem a zejména od „sudetských Němců“ dodnes neslyšel ani jediné slovo.

Nacisti Adolfa Hitlera byli Němci, stejně jako komunisti Wilhelma Piecka – a stejně, jako komunisti Klementa Gottwalda byli Češi. V obou případech nejde o nějaké jiné, snad v asijských stepích žijící národy.

A protože Němci s jejich dlouhotrvajícím gigantickým terorem, násilím a právní zvůli, páchanými na českém národě, začali první, mají a již dávno měli povinnost ve vší formě se Čechům omluvit a nahradit napáchané škody také jako první. Ani jedno, ani druhé se dodnes nestalo.

A teprve po Němcích mají Češi povinnost za porušení jejich základních práv při velmocemi schváleném vystěhování se Němcům omluvit. K nim ale – jak již uvedeno – by bylo nikdy nedošlo, kdyby Němci po dobu více než šest roků nebyli s pácháním skutečných zločinů začali jako první.

Avšak – jak J. J. Kollár napsal – čas vše mění, i časy. Po uplynutí 57 roků od německé okupace českých zemí a více než 51 roků od konce druhé světové války, tedy za více než dvě lidské generace, se opravdu velmi mnoho změnilo a těch Čechů, kteří sami prožili hrůzy nacismu, je opravdu již jen velmi málo.

Jsem však toho názoru, že otázka Němců z českých zemí po válce odsunutých v zájmu nastolení klidu a míru musí být řešena a vyřešena a musí být za ní už jednou udělána opravdu definitivně tečka. Musí to být vyřešeno pro obě strany spravedlivě, a pokud to bude možné, jen bilaterálním jednáním mezi Českou republikou a Spolkovou republikou Německo. Kdyby to však nevedlo k oboustranně uznanému a spravedlivému výsledku, bylo by nutno, aby se do jednání v zájmu zachování své vlastní státní prestiže zapojily i státy, vedoucí válku s nacistickým Němcem, Spojené státy americké, Anglie, Francie a Rusko, na jejichž straně občané českých zemí bojovali a desetitisíce z nich obětovaly své životy.

Avšak otázka tzv. sudetských Němců odsunutých po druhé světové válce z českých zemí, kteří si toto „příjmení“ dali teprve v tomto století, a tedy Němců českých, nesmí být řešena jen sama, separátně a izolovaně, jen pro Němce, ale oboustranně a současně s odškodněním za všechny škody a utrpení, které nacisti způsobili Čechům – pokud je to vůbec možné.

Jsem přitom absolutně přesvědčen, že saldo vyjde ve prospěch Čechů, protože pro oboustranně spravedlivé řešení celé věci musí být vzaty v úvahu následující nepopíratelné skutečnosti:

1. Že Češi nenapadli Německo, ale Němci Československou republiku.
2. Že Češi nezničili a neokupovali Německo, ale Němci země Československé republiky.
3. Že Češi nezničili existenci a suverenitu Německa, nýbrž Němci zničili existenci a suverenitu Československé republiky.
4. Že Češi nepopravili německého ministerského předsedu Německa, ale Němci popravili ministerského předsedu Čechů, generála Eliáše.
5. Že Češi nepopravili vrchního starostu Berlína, ale Němci popravili primátora města Prahy dr. Otakara Klapku.
6. Že Češi nepopravili generálního tajemníka Německého Červeného kříže, ale Němci popravili generálního tajemníka Československého Červeného kříže Bidla a celou rodinu včetně malých dětí účetního Čs. Červeného kříže Fafka.
7. Že bývalí obyvatelé pohraničních území Čech, Moravy a Slezska, českoslovenští občané německé národnosti, kteří si teprve v tomto sto-

letí dali jméno „sudetskí Němci“ (viz: Bertelesmann Ausgabe 1991, strana 876 střed, stejně tak i Das ModerneLexikon, Ausgabe 1972, str. 139), se svého československého občanství v roce 1938 sami a dobrovolně zrekli, s velikou radostí přijali občanství německé a jsou od té doby jen německými občany.

8. Že po druhé světové válce tito „sudetskí“ Němci československé občanství nikdy zpět nedostali, ale dokonce ani o ně nikdy nežádali, a proto v dnešní České republice nemají žádné domovské právo ani žádný domov.

9. Že „sudetskí“ Němci nebyli od Čechů vyhnáni, nýbrž na základě rozhodnutí vítězných mocností na konferenci v Postupimi, konané od 17. 7. do 2. 8. 1945, a tedy v souladu s mezinárodním právem byli vysídleni. Že při tom jejich vysídlení nebyla jejich lidská práva plně respektována, je jiná otázka, vysvětlitelná ale tím, že šlo jen o reakci na více než šest roků trvající teror, vraždy, násilí a naprosté nerespektování lidských práv Čechů ze strany Němců. Nebýt primárního teroru a násilí Němců, nemohlo být ani sekundárního násilí Čechů, trvajícího jen zlomek času násilí německého.

Přesto však jako bývalý politický vězeň a předseda Světového sdružení bývalých československých politických vězňů, kteří vždy a trvale bojovali a bojují proti každému zneužití a porušení lidských práv, prohlašuji, že i tato otázka musí být přesně vyřešena, vysvětlena a při konečném vyrovnání vzata v úvahu.

10. Musí být zjištěno a vzato na vědomí, že Češi nezavřeli na téměř šest roků všechny německé vysoké školy, ale Němci všechny české vysoké školy a mnoho středních škol. Tím způsobili českému národu tak veliké materiální, kulturní i morální škody, které se ve skutečnosti nikdy nahradit a napravit nedají.

11. Musí být vyvozeny důsledky ze skutečnosti, že nikoli Češi násilím odvěkli německé studenty na práci do Čech, ale opačně, nacisti odvěkli na otrocké práce desetitisíce českých studentů do Německa.

12. Musí být vyvozeny důsledky ze skutečnosti, že nikoli Češi odvěkli Němce na otrocké práce do českých zemí, ale Němci odvěkli 600 000 až 1 milion Čechů na otrocké práce do Německa.

13. Musí být vzato při konečném řešení této otázky bezpodmínečně v úvahu, že nikoli Češi zlikvidovali německou armádu, ale Němci zničili armádu československou, přičemž zabrali její výzbroj a výstroj v ceně nejméně 100 miliard tehdejších korun. I za to musí být poskytnuta náhrada.

14. Musí být zjištěno, že Češi, přestože náležejí k vítězům druhé světové války, neodebrali pro sebe z německého území ani jediný čtvereční

metr. Dobyli zpět pouze své území, které jim patří už přes 1400 roků, které však nacisti zemím Koruny české uloupili a od nich odtrhli. Naproti tomu Polsko jako válečnou kořist předsunulo své válečné hranice na dříve německé území až k řekám Odře a Nise a zabralo majetek tamějším Němcům, což bylo Spolkovou republikou Německo smluvně uznáno přesto, že to bez jakékoli pochyby jako výsledek války znamená velkou ztrátu území.

15. Musí být vzato v úvahu, že samostatnost Československé republiky v předválečných hranicích a tedy i České republiky jako její části byla uznána od vítězných mocností, vedoucích od r. 1939 do r. 1945 válku proti nacistickému Německu. A musí být vzato v potaz, že Československá republika a tedy i dnešní její část, Česká republika, byla spojencem proti nacistickému Německu bojujících mocností a s těmito státy také velmi působivě proti nacistickému Německu bojovala. V důsledku toho Československá republika, a proto i její součást Česká republika, patří mezi vítěze druhé světové války, což při všech mezinárodně-právních jednáních bylo uznáno a musí být proto také respektováno. (Viz: Norimberský proces s nacistickými válečnými zločinci, kde Československá republika jako jeden z vítězných států byla zastoupena).

16. Musí být bezpodmínečně vzato v úvahu, že Československá a tedy a výlučně nyní Česká republika má podle mezinárodního práva stejně jako ostatní vítězné státy nárok na válečnou kořist jako náhradu za desetitisíce svých občanů padlých na straně spojenců ve válce proti nacistickému Německu. Beze sporu majetek odsunutých „sudetských“ Němců jako příslušníků německé říše a její armády tvořil válečnou kořist, čímž přestal být majetkem dříve českých a potom z jejich vůle německých občanů.

17. A musí být také vzato v úvahu, že za opravdu gigantické škody, způsobené nacisty více než šestiletou okupací v zemích dnešní České republiky, ani za umučení a zavraždění údajně 420 000 až 450 000 svých občanů, z toho 230 000 Židů a desetitisíce jejich občanů padlých ve válce s nacisty, za ukradení jejich majetku, za všechny tyto opravdu astronomické škody nedostala Česká republika dodnes ani jedinou korunu reparací. A tak zvaní „sudetští“ Němci si musí uvědomit, že řešení jejich problémů bez současného řešení reparací ze strany Německa České republice nepřichází vůbec v úvahu, možné je jen řešení obou problémů současně.

Jen když všechny tyto skutečnosti budou oboustranně a spravedlivě uznány a vzaty v úvahu, může vzniknout a vznikne mírový a přátelský

sousedský poměr mezi Spolkovou republikou Německo a Českou republikou i jejich obyvateli. Dej Bůh, aby tyto mírové sousedské poměry vznikly co nejdříve.

Němci mají zasloužené právo být v Evropě vedoucí hospodářskou mocností. Z toho plyne, že Němci mají také právo spolu s ostatními evropskými státy být vedoucí politickou silou v Evropě.

Z obou těchto vlastností a práv Němců ve smyslu politiky Konráda Adenauera vyplývá ale jako *conditio sine qua non* pro mír v Evropě, že Němci mají také povinnost být vedoucí morální státní síla a státní moc v Evropě, která – opět s ostatními státy – ponese starost o to, aby mezistátní poměry evropských států a národů spočívaly na uznaném mezinárodním právu a všechny sporné otázky byly řešeny jen mírovým způsobem.

Podle mého přesvědčení však definitivní vyřešení všech problémů, vzniklých mezi Čechy a Němci v tomto století je nejen problémem dvou sousedních států a národů, ale ve velikém rozsahu i vnitrostátní problém Německé spolkové republiky.

Tato existuje jako spolkový stát 16 německých zemí včetně Bavorska, které je územně největší německou zemí a ekonomicky snad také nejvýznamnější. Avšak kromě BRD existuje ještě Freistaat Bayern – Svobodný stát Bavorsko, který vzal „sudetské Němce“, jejichž většina v něm bydlí, zákonem do své ochrany a naprosto vehementně se jejich zájmů – bohužel jen jednostranně bez zvažování jejich povinností – zastává. Česká republika jako stát jedná však o úpravě svých vztahů k Němcům jen s celostátní vládou Německé spolkové republiky a nikoli s Bavorskem, jehož naprosto nekritické a zcela jednostranné názory ve věci našich bývalých spoluobčanů německého národa jsou pro Čechy nepřijatelné, avšak vláda Německé spolkové republiky se jimi zabývat musí a při jednání s Českou republikou je musí hájit, což všechna jednání velmi komplikuje a prodlužuje.

Pro dobré sousedské vztahy mezi malou Českou republikou a velikou a mocnou Německou spolkovou republikou se k nějaké dohodě, uspokojující obě strany, dojít musí. Je to však možné jen s uznáním spravedlivých zájmů a nároků obou stran a bez jakýchkoli mocenských nátlaků se strany BRD i Bavorska. Dosažení jakékoli jen formální dohody pod tlakem jedné strany by k žádoucímu uspokojivému stavu mezi oběma státy i národy nevedlo.

Pro Českou republiku a český národ by jistě bylo dobré, kdyby veliký náš soused, Německá spolková republika, našel k nám stejný poměr, jako má k malým s ním na západě sousedícím státům – k Belgii, Holandsku a Lucembursku nebo k Dánsku.

A konečný zcela vyrovnaný stav by byl jistě takový, jaký historik českého národa Palacký zvažoval již před 150 roky: že všichni státní občané České republiky bez ohledu na svou národnost nejen budou Češi, ale také sami se za Čechy – třeba německé nebo jiné národnosti – budou považovat a Českou republiku budou mít za svou vlast.

Běda však, tisíckrát běda! Evropě, celému světu a konečně i Němcům, jestliže dnes znovu sjednocení Němci svou zaslouženou hospodářskou a politickou moc znovu uplatní politicky jako Germania Triumphans, čehož počátek – bohužel – je všude v Evropě již pozorován.

Prožil jsem dvě světové války se všemi jejich důsledky a mohu si proto částečně představit, co tato Germania Triumphans může celému světu a nakonec i sobě přinést. Bůh chraň svět, lidstvo i Němce samé před tím.

Je však oprávněná naděje, že Německá spolková republika, která se po druhé světové válce vnitrostátně vyvinula jako vzorně demokratický a právní stát, bude takovou i v mezinárodních stycích a stane se v Evropě nejen přední politickou a ekonomickou silou, ale i morální mocí a garantem lidských práv a základních svobod pro všechny. A jako takový stát bude jistě řešit i otázky konečného vyrovnání mezi Čechy a dřívějšími obyvateli českých zemí německé národnosti právně a spravedlivě. Splní tak tím jistě jeden z největších problémů poválečné Evropy.

JUDr. Ing. Jaroslav ANDĚL

Příprava sametové revoluce dva a půl roku před jejím konáním

Text dopisu, který 8. září 1991 rozeslalo Světové sdružení bývalých československých politických vězňů v exilu.

Dvacet šest příslušníků dnešní „NOMENKLATURY“ v České a Slovenské federativní republice připravilo a podepsalo v květnu 1987, tj. dva a půl roku před konáním tzv. sametové revoluce dokument, označený *Prohlášení spolupráce* a to v abecedním pořadí:

Milan BALABÁN
Rudolf BATTĚK
Otká BEDNÁŘOVÁ
Václav BENDA
Pavel BLATTNÝ
Ján ČARNOGURSKÝ
Ivan DEJMAL
Jiří GRUNTORÁD
Václav HAVEL
Michal HOLEČEK
Josef JABLONICKÝ
Ivan M. JIROUS
Karel KORBEL
Daniel KROUPA
Ladislav LYS
Lenka MAREČKOVÁ
Jiří NĚMEC
Michal MATZENAER
Martin PALOUŠ
Radim PALOUŠ
Tomáš PŠTROSS
Pavel ROUBAL
Jiří RUMML
Miroslav TYL
Jana ŠTERNOVÁ
Zdeněk VAŠÍČEK

Aby to vypadalo opravdu „internacionálně“, byli k tomu přizváni: jeden RUMUN – Gheorge CALCIU-DUMITREASA,

dva POLÁCI – Jerzy GREBSKI a paní Maria NOWAK,
dva LITEVCI – Algis KLIMAITIS a paní Nijolė SADUNAITĖ,
jeden BULHAR – Stefan TABAKOV,
jeden UKRAJINEC – Volodymyr MALYNOVIČ.

Toto *Prohlášení spolupráce* je opravdu krásně sesumírované, moc hezky se čte, je tam napsáno snad všechno o potlačených lidských právech a svobodách, za které je nutno bojovat, protože jsou lidé o ně okrádáni „vnuceným totalitním režimem“ a „sovětskou mocí“.

Opravdu překrásné, při čtení to musí každý pochválit a je tam jistě všechno, co jsme mnohokrát četli a slyšeli o programu sametové revoluce. Ale stejně jako něco chybělo v sametové revoluci, tak něco chybí i v tomto *Prohlášení spolupráce*. V obou souvislostech se totiž ani jednou nepíše o komunismu a komunistické straně jako zločinecké organizaci, která všechna ta krásně popsaná bezpráví a zločiny způsobila, zorganizovala a svými orgány prováděla a nese proto za ně plnou právní i morální odpovědnost – a ponese ji do té doby, dokud lidé budou psát historii.

Všichni podepsaní jsou ochotni bojovat za potlačená lidská práva a svobody a také za demokracii, která je podle nich na západě v hlubokém rozkladu.

Avšak – ku podivu – už nepíší, že budou, pokud vůbec chtějí dosáhnout uvedených cílů, nuceni bojovat se skutečným a konkrétním původcem všech těch uvedených hrůz a zločinů, všech těch aktů, které vedly k okleštění lidských práv a potlačení všech lidských svobod. Nepíší, že budou muset bojovat s organizátorem a uskutečňovatelem, se skutečnou zločineckou organizací, komunistickou stranou a s celým jejím, uvedeně činy a zločiny provádějícím a jí organizovaným aparátem. Tj. že se budou snažit o odstranění původu všeho toho uvedeného zla, tedy komunistické strany jako zločinecké organizace, která všechny uvedené i mnohé další neuvedené zločiny plánovala, organizovala a svými zločineckými orgány prováděla. O tom však není v celém *Prohlášení o spolupráci* nejmenší zmínka, dokonce ani jediné slovo.

Boj proti abstraktnímu nepříteli a původci všech bezpráví a zločinů, aniž by byl tento původce vůbec jmenován, nemá žádný smysl. Když není prohlášen a uskutečňován boj proti skutečnému a konkrétnímu zločinci, tj. komunistické straně a jejímu výkonnému aparátu, nemá to žádný smysl.

Takové prohlášení je totiž přesně totéž, jako by oněch 26 členů dnešní nomenklatury v ČSFR prohlašovalo rozhodný boj proti vraždám a kráde-

žím, avšak nikoli proti vrahům a zlodějům, o kterých by nepadlo v takovém prohlášení ani jediné slovo.

Na straně 4 *Prohlášení o spolupráci* lze číst: (citát) „... jednoznačně a důrazně se hlásíme k nenásilným formám zápasu za naše ideály.“ (konec citátu). Což je tedy zcela jasně program sametové revoluce, který byl uskutečněn.

Prohlášení v odst. (3) na str. 4 však pokračuje dále (citát): „... „Není to východisko z nouze (diktované faktem, že zbraně mají jen obránci totalitních pořádků), ale je to výraz zásadního přesvědčení, že násilí plodí zase jen násilí a že i ty nejlepší hodnoty se zvrací ve svůj opak, jsou-li prosazovány samopaly. Myšlenku, že účel světí prostředky, považujeme za typický projev zkázonosné pýchy všech fanatismů. (Tento náš postoj samozřejmě neznamená, že se přidáme – vzplane-li požár společenským samovznícením – k těm, kteří svým dlouhodobým útlakem takový požár vyvolali. Naopak: budeme je žádat, aby v zájmu záchrany lidských životů opustili terén své prohry).“

Překrásné, že? A skutečně krásně zformulováno někým, kdo umí psát hezké romány.

Jenže, bohužel, to není román, ale politický program počátků sametové revoluce, a jako takový potřebuje rozbor. A tedy:

Za prvé: Tvzení, že zbraně mají jen ochránci totalitních pořádků, není pravda. Zbraně má, protože je pro ochranu demokracie mít musí, i každý demokratický stát. Demokracie, která ztratí schopnost se bránit a je tedy bezbranná proti jakýmkoli útokům, nutně zanikne. Historie jen tohoto století to mnohokrát potvrdila.

Za druhé: Tvzení, že násilí plodí zase jen násilí, není v tomto případě nic jiného, než schvalování primárního teroru a násilí komunistické strany. Je tu vědomě pomíjena obecně platná zásada, že jakákoli akce – tedy i teror a násilí – může být přivedena do stavu rovnováhy a tedy postavena mimo možnost akce jen stejně velikou protiakcí opačného směru. A je tu tedy uplatňována zásada, že proti primárnímu teroru a násilí se žádná rovnocenná akce konat nebude.

Tímto tvzením se úplně potlačuje skutečnost, že násilí a teror jsou zločiny a že nepotrestané zločiny plodí nové zločiny. Toto tvzení proto není nic jiného, než ochrana komunistických zločinců před spravedlivým potrestáním. A to je až dosud také výsledek sametové revoluce se všemi z toho plynoucími důsledky. Z nichž jeden je zřejmý: že teror a násilí trvají až do okolnostmi omezeného maxima dál.

Za třetí (kdy sametová revoluce prakticky ukázala svou podstatu, protože ji ukázat musela):

Tvrzení: „Naopak, budeme je žádat aby v zájmu záchrany lidských životů opustili terén své prohry,“ je románový nesmysl, protože takovým žádostem se držitelé moci jen smějí a – pokud moc drží – nikdy své posice na takové žádosti neopustí. Kromě toho vůdci sametové revoluce komunistické teroristy nikdy nežádali, aby své posice zcela opustili a tím méně terén „své“ prohry, protože žádný terén jejich prohry fakticky neexistuje. Naopak, jak říká vojenská terminologie, se tentokrát skutečně stáhli do předem připravených posic, kde – opět v rámci okolnostmi vymezeného maxima – vykonávají svůj teror a násilí dále.

Při srovnání výsledků sametové revoluce z listopadu 1989 s *Prohlášením o spolupráci* z května 1987 lze bez potíží zjistit, že sametová revoluce opravdu *Prohlášení o spolupráci* odpovídá, a že tedy skutečně byla dobře připravena dva a půl roku před svým konáním. Je to celkem přirozené. Vedoucí Komunistické strany Československa zcela určitě s patřičnou pozorností sledovali rozpad hospodářské i politické komunistické moci v Sovětském svazu, v Polsku od roku 1981 a i v ostatních státech sovětského bloku. Dospěli s jistotou k závěru, že i oni budou nuceni se své absolutní moci vzdát. Analýsou poměrů v ČSSR dospěli ale k názoru, že budou nuceni se vzdát moci absolutní, ne však moci vůbec, a proto, aby si moc udrželi do možného maxima, udělali včas k tomu potřebné přípravy, jak je zcela jasné z *Prohlášení o spolupráci*.

Vynalezli něco, co svět dosud neznal: takzvanou sametovou revoluci, která ve skutečnosti žádnou revolucí nebyla, nýbrž jen praktickým provedením zásad oněch 26 prominentů, kteří jsou podepsáni pod *Prohlášením o spolupráci* z května 1987. A jeden z hlavních protagonistů tohoto prohlášení, dnešní prezident České a Slovenské federativní republiky Václav Havel, přesně v duchu *Prohlášení o spolupráci* a tedy i v duchu sametové revoluce zcela kategoricky prohlásil:

„Tady se žádný hon na komunisty dělat nebude.“ Přirozeně nikdo žádný hon na komunisty dělat nechtěl, protože by to byl nesmysl. Avšak za tímto sloganem se ukryli všichni, kteří téměř 42 roky prováděli plánované a organizované zločiny, teror a útlak bývalé Komunistické strany Československa. Ale nejen to, ještě něco mnohem horšího:

Za tímto „humánním“ elegánem se ukryla, udržela a zachovala si svou intaktní a akceschopnou organizaci i ona část Komunistické strany Československa, která se po sametové revoluci organizovala jako Komunistická strana Čech a Moravy (KSČM), která jako skutečná součást KSČ v českých zemích nese plnou právní i morální odpovědnost za teror, násilí a zločiny, které tato od r. 1948 napáchala – a bylo jich věru opravdu víc než dost.

Každý patnáctiletý mladý člověk, který se zajímá o politiku ví, že revoluce ve smyslu státně politickém znamená neústavní změnu „výkonu státní moci“. Takový účel však sametová revoluce jako výkon *Prohlášení o spolupráci* z května 1987 neměla a proto také ani ve skutečnosti žádnou revoluci nebyla.

Jeden z úkolů sametové revoluce byl zajistit po rozpadu absolutní a teroristické moci Komunistické strany Československa funkce státní moci. To byl sice důležitý, avšak tak říkajíc jen vedlejší a administrativní úkol. Hlavní úkol sametové revoluce se však týkal samé Komunistické strany Československa (KSČ), která si ji pro sebe a svou záchranu včas připravila. Oba úkoly sametové revoluce se musely však nutně sloučit tak, že se spojily úkoly státně politické s úkoly záchrany Komunistické strany Československa, pro kterou a pro její záchranu musely být tedy zachovány:

1. Politická moc – do možného maxima
2. Výkonná či vládní moc – do možného maxima
3. Soudní moc – tu bylo nutné buď zachovat do možného maxima, nebo ji rozvrátit tak, aby komunistům a komunistické straně škodit nemohla.

4. Komunistické straně Československa a tedy i její nástupnické části KSČM, všem jejím pobočkám, organizacím i podnikům musela být – do změněných poměrů opět odpovídajícího možného maxima – zachována její organizace, její celá administrativa s pobočkami, sekretariáty, s úplnou logistikou a vybavením. Zachován musel být i její gigantický, dodnes docela nezjištěný majetek, jímž dnes KSČM celou svou rozsáhlou mašinerii může udržovat v bezvadné funkci. Všechny tyto čtyři úkoly splnila sametová revoluce na plných 100 % následovně:

1. Zachování politické moci do možného maxima bylo provedeno takto: Jak známo, vůbec nejvyšší politickou moc v republice má předseda federálního shromáždění. Aby tato moc byla zachována komunistům, byl předsedou federálního shromáždění zvolen Alexandr Dubček, v Sovětském svazu od dětství vychovaný a politicky vyškolený, který od mládí přesvědčeným komunistou byl, je a do konce života být nepřestane. Ze své, dobře mu přirostlé politické kůže se Alexandr Dubček nikdy vysvléct nemůže – a jak se stále ukazuje, ani nechce.

Kromě toho – protože to bylo předem důkladně připraveno – bylo do ústředí Občanského fóra i do všech jeho poboček infiltrováno značné množství buď přímo komunistů, nebo jím zavázaných přátel, kteří se dokázali dostat na zvolitelná místa kandidátních listin a dostat se tak do parlamentů. Ukázalo se to jasně po rozpadu OF počtem jeho levicových

poslanců v parlamentu, kteří s přímo zvolenými členy KSČM tvořili – a tvoří dosud – jeden masivní politický blok.

A konečně: Zachovaná Komunistická strana Čech a Moravy sama, jako po sametové revoluci jediná v republice měla akceschopnou, dokonale fungující organizaci, která jí zajistila ve volbách v r. 1990 takový úspěch, že se stala spolu s infiltrovanými poslanci OF dominantní politickou silou ve federálním shromáždění i v České národní radě. Tím splnila sametová revoluce s pomocí Občanského fóra svůj první úkol na 100 %. Politická moc zůstala komunistům zachována do možného maxima. Jakým způsobem komunisti pro sebe tuto moc uplatňují a využívají, dokazují dosud vydané zákony FS, zvláště zákony hospodářské, např. zákon č. 87/1990 Sb. o mimosoudních rehabilitacích, zákon o půdě a mnohé jiné.

2. Bez jakékoli pochyby nejvyšší výkonnou moc ve státě má předseda vlády. A tady se sametová revoluce, opět s pomocí komunisty infiltrovaného Občanského fóra zhostila svého úkolu dokonale, tentokrát opravdu víc než na 100 %. Předsedou federální vlády se stal pan dr. Marián Čalfa, ještě před dvěma roky vysoký komunistický funkcionář. Nikdo se jistě nebude domnívat, že dr. Čalfa se tím, že vrátil komunistickou legitimaci, vysvlékl ze své komunistické kůže, komunistou být přestal a stal se náhle přesvědčeným demokratem.

Druhou nejvyšší výkonnou moc ve státě má jistě místopředseda federální vlády. Ani pro tuto funkci se v celé České republice, v celých Čechách, na Moravě a ve Slezsku nenašla osoba bez komunistické minulosti, a tak se stal místopředsedou federální vlády pan dr. Pavel Rychetský, ovšem také bývalý komunista a v letech 1967 až 1970 člen komunistické strany. Ani on se ze své „bývalé“ komunistické kůže tak docela svléct nemůže.

Kolik dalších členů federální vlády i vlády ČR jsou komunisté nebo bývalí komunisté či jim zavázaní přátelé, nevíme. Avšak o prokomunistické činnosti obou vlád svědčí jimi předkládané návrhy zákonů.

Svůj druhý úkol, zachování výkonné moci ve státě komunistům do možného maxima splnila tedy sametová revoluce nejen na 100 %, ale na výbornou s hvězdičkou.

3. Třetí úkol sametové revoluce, držba soudcovské moci komunisty do možného maxima tvoří dnes velmi smutnou kapitolu výsledku působení této tak zvané revoluce, která žádnou revolucí nebyla.

Před „vypuknutím“ této revoluce bylo samozřejmé, že předsedou když ne každého, tedy jistě skoro každého soudu musel být komunista, protože výkon soudcovské moci jako jeden ze tří atributů státní moci

nemohl být ponechán bez kontroly onnipotentní komunistické strany. A totéž jistě platilo i o předsedech soudních senátů. Činnost soudů je každodenní, týká se konkrétních osob a jejich zájmů a práva a je proto neustále zjevná a kontrolovatelná. Bylo proto nasnadě, že dosavadní stav, tj. absolutní držba soudcovské moci v rukou komunistů také nemůže být zachován. Protože však soudy jsou pro každého zločince velmi obávaný a nebezpečný orgán, nesmělo dojít k situaci, která by jakýmkoli způsobem mohla ohrozit zájmy komunistické strany, jejího majetku, jejích orgánů a funkcionářů a případně i členů.

Byly proto zvoleny dvě taktiky. První z nich, zvaná „škatule hejbejte se“ byla aplikována tak, že předseda soudu, o němž byla známá jeho prokomunistická jurisdikce a nemohl proto na svém místě zůstat, byl odvolán ze svého dosavadního místa, ale ihned jmenován předsedou soudu jinde, kde ho neznali. A ve své ochraně komunistů a jejich zájmů mohl s příslušnou opatrností pokračovat dál.

Druhá taktika vycházela ze zjištění, že existuje možnost, že v důsledku nastalých politických změn může u některých soudů nastat případ, že předsedou soudu nebo předsedou senátu se může stát komunistickou minulostí nezatížený soudce, který bude soudit jen podle svého nejlepšího vědomí a svědomí a i platné komunistické zákony v mezích možností bude vykládat demokraticky, což – například jen při správném výkladu zákona o soudní rehabilitaci č. 119/1990 Sb. z 23. dubna 1990 – by mohlo v mnoha případech způsobit sice spravedlivé, avšak pro komunisty a jim zavázané přátele nepříznivé rozsudky. A tomu mělo být zabráněno tím, že se aspoň dočasně měla funkce soudů opět do možného maxima narušit, nebo v určitém směru, nebo sektoru úplně paralyzovat.

Je známá zásada, že soudci, aby mohli být opravdu nezávislí, musí být tak dobře placeni, aby jakákoli korupce nebo ovlivňování byly vyloučeny. V komunistické justici tato zásada neplatila, protože všichni soudci již tím, aby mohli být jmenováni, byli závislí na komunistických držitelích moci a byli proto placeni tak, že jejich platy nebyly v žádném poměru k jejich činnosti. Po 17. listopadu 1989 mnozí soudci, kteří věděli, že pro svou prokomunistickou činnost a minulost u soudů se trvale neudrží, od soudů sami odešli a zařídili si výnosné advokátní kanceláře, kde ihned začali vydělávat bez veliké námahy několikrát víc, než byl jejich soudcovský plat. Tím byli vlastně sametovou revolucí za svou činnost odměněni.

Důsledek toho byl, že i soudci komunistickou minulostí a činností sice nezatížení, avšak u soudů mizerně placení, od soudů odcházeli, následovali příkladu svých komunistických kolegů a zařizovali si samostatné advokátní kanceláře.

Tím vznikla přímo katastrofální situace u většiny soudů. A soudy, u nichž vzniklo novými zákony, např. zákonem o soudní rehabilitaci, vpravdě enormní zatížení, nebyly schopny své úkoly opravdu kvalitně zvládnout. Podle neověřených zpráv, pocházejících však přímo od soudů, nastal v některých okresech v severních Čechách stav, že u celého soudu zůstal jen jediný soudce, případně žádný. A podle stejných zpráv jen v Praze bylo v určitém období na jaře 1991 u všech soudů jmenováno 93 nových soudců, avšak v témže období jich 90 odešlo, čímž k žádné nápravě nedošlo. Tato přímo katastrofální situace, která je u soudů i z jiných důvodů, např. z důvodu nedostatečně demokratického školení na komunistických právnických fakultách, byla jistě aspoň z části odstraněna novým zákonem o soudech, kterým se jistě poměry u soudů aspoň částečně zlepšily.

Tady sametová revoluce tedy svůj úkol úplně nesplnila a soudní moc v rukách komunistů snad ani do možného maxima nezůstala. Přesto ale stav soudů v České republice ještě plně neodpovídá právnímu státu a úkolem všech občanů je, aby se tak co nejdříve stalo.

4. Poslední úkol, tj. záchranu gigantického majetku KSČ a její nástup-kyně v českých zemích KSČM splnila však sametová revoluce opět dokonale. Dodnes nikdo neví, jaký majetek KSČ vlastnila, kde a jak byl uložen, co z něj převzala KSČM, co z něj bylo investováno. Není jasné, na která jména a do jakých různých podniků je majetek (a v jakém rozsahu) uložen a kde vůbec se v cizině nachází. Nikdo neví, kdo s ním měl dříve a kdo má s ním nyní disposiční právo, na jakých podnicích doma i v cizině byla KSČ a je KSČM účastna... a takových otázek je jistě ještě víc.

Komunistická strana, která po uchvácení moci v r. 1948 „zabrala“ bez ohledu na jeho funkci budovu ministerstva dopravy, tuto sice opět po vypuknutí sametové revoluce dobrovolně vyklidila, náhradou za ni však dostala opravdu obrovský objekt přímo v centru Prahy. KSČ se sice některých, pro ni v nových poměrech neúnosných nemovitostí ve prospěch státu vzdala, avšak toto vzdání se prakticky jejího, dodnes úplně nezjištěného majetku téměř nedotklo.

V tomto případě splnila tedy sametová revoluce svůj úkol opět na plných 100 %. Komunistická strana byla zachráněna, její činnost, funkce i majetek zůstaly zachovány.

Závěr:

Jak známo, nejzhubnější politická nemoc dvacátého století, komunismus, vznikla v Rusku, kde jako první vznikla Všesvazová Komunis-

tická Strana Bolševiků (VKSB) a byl ustaven Svaz sovětských socialistických republik, SSSR, azbukou psáno CCCP. Dne 2. září 1991 se stala, pokud jde o komunismus, opravdu světodějná událost, plně srovnatelná jen s tak zvanou Velkou říjnovou revolucí v roce 1917. Poslední všesvazový a nejvyšší orgán sovětské mašinerie začal toho dne svou práci a kromě řady jiných usnesení, před tím, než tento orgán zlikvidoval sám sebe, zastavil a zakázal činnost celé Komunistické strany Sovětského svazu, všech jejích orgánů a poboček, zastavil vycházení všech časopisů komunistické strany, mezi nimi zastavil též její hlavní a oficiální orgán Pravdu, který začal vycházet již v roce 1903 a byl tedy o 14 let starší než celá takzvaná Velká říjnová revoluce, rozpustil Polytbyro, do té doby nejmocnější organizaci v celém Sovětském svazu, zabavil veškerý majetek Komunistické strany Sovětského svazu, zapečetil gigantickou budovu Ústředního výboru komunistické strany. Současně zastavil činnost nejmocnějšího „výkonného“ orgánu komunistické strany, KGB a zapečetil její budovu, čímž zachránil i všechny tam se nacházející spisy. Je třeba k tomu dodat, že před tím vším se Michail Gorbačov vzdal funkce generálního tajemníka Komunistické strany Sovětského svazu a prohlásil, že dospěl k názoru, že komunistická strana je nereformovatelná.

Přesto, že od roku 1948 byl „Sovětský svaz náš vzor“, v této věci se naše sametová revoluce – aspoň dosud – tohoto vzoru nedržela. Komunistická strana trvá a působí i se všemi svými pobočkami, sekretariáty a aparátem dále, ani její oficiální orgán Rudé právo, ani jiné její časopisy nebyly zastaveny a krátce pokud jde o KSČ a KSČM trvá v ČSFR stav, jako by se v Sovětském svazu jako nejkompentnější instituci pokud jde o komunismus bylo nic nestalo.

V pondělí dne 26. srpna 1991 se konala mimořádná a poslední schůze Nejvyššího sovětu. Hned v první den jejího konání, tj. 26. srpna 1991 prohlásil Sergej Alexejev, předseda ústavní komise Nejvyššího sovětu o Sovětském svazu: (Weltwoche 36/91, str. 2)

„Tento stát je falsifikát. Sovětský svaz jen předstíral, že je právní stát a demokracie a to na všech úrovních. Falsifikátem byla i státní struktura SSSR. Tato předstírala světu, že je federací, byla to však jen extrémně centralisovaná diktatura.“

Prohlášení Sergeje Alexejeva, předsedy ústavní komise Nejvyššího sovětu SSSR na jeho mimořádném zasedání dne 26. srpna 1991 neznamená nic jiného, než že veškerý komunismus, počínaje Velkou říjnovou revolucí v roce 1917, který přinesl světu nezměrné utrpení, mezi 50 až 70 miliony popravených, postřílených a umučených lidí, miliony za otročtích podmínek vězněných, zničení normálního lidského života milionů

rodin, zničení národního hospodářství mnoha zemí, mezi nimi i Československé republiky, gigantické zdevastování celé přírody, nebylo nic jiného, než gigantický zločinný podvod, spáchaný na mnoha zemích a národech světa, snad nejvíce na národech bývalého impéria carského Ruska.

Avšak zcela zákonitě: v Rusku, na troskách carského samoděržaví zločinná a zločinecká utopie komunismu vznikla a tam také velmi rychle a tak dokonale komunismus zlikvidovali, jako do té doby nikde na světě.

Po dobu téměř 42 roků byl u nás „Sovětský svaz náš vzor“. Je opravdu již nejvyšší čas, aby i u nás, tj. v Čechách, na Moravě a ve Slezsku byl Sovětský svaz v případě likvidace komunismu pro nás, naposled, vzorem.

Aby nevznikla domněnka, že celý tento dopis a hlavně tvrzení, že sametová revoluce byla připravena dva a půl roku před svým konáním, je výmysl, přikládáme k němu jednu kopii *Prohlášení o spolupráci* z května 1987, podepsanou vpředu uvedenými členy dnešní nomenklatury ČSFR. Každý čtenář sám může posoudit, zda sametová revoluce byla, či nebyla připravena dva a půl roku před svým konáním.

*Za Světové sdružení bývalých
československých politických vězňů*

JUDr. Ing. Jaroslav Anděl, předseda

Tak zvaná sametová revoluce, která žádná revoluce nebyla

*Dopis, které Světové sdružení bývalých československých politických věz-
ňů v exilu rozeslalo 28. února 1992.*

Po 17. listopadu 1989 došlo v Československu k určitým politickým změnám. Komunistická strana Československa poznala, že i její čas absolutního teroru a hrůzovlády došel ke konci. Rozhodla se však proto zachovat svou moc a všechny své dosavadní posice i svůj majetek do možného maxima.

Za tím účelem a k jeho dosažení – kterého, jak je obecně známo, také dosáhla – zahájila KSČ určitou taktiku:

Za prvé se vzdala své absolutní a jedině rozhodující moci ve státě, avšak teprve tehdy, když zjistila, že tato absolutní moc je po rozpadu absolutní moci Komunistické strany Sovětského svazu a jeho satelitních států nadále neudržitelná.

Dále připustila zásadu plurality politických stran, bylo zrušeno povinné vyučování marxismu-leninismu na školách všech stupňů včetně vysokých, byla zavedena znovu samospráva obcí, o které se však dosud přesně neví, jak má fungovat a jak bude financována, a podobné věci.

Tyto změny dostaly v Československu – není nám známo od koho – název „něžná“ revoluce, její pozdější název sametová revoluce pochází údajně od presidenta Havla. Potvrzeno to nemáme. Avšak tvrzením, že v Československu byla provedena revoluce, třeba jen sametová, byl spáchán na celém národě vědomý podvod.

V Československu se ani v roce 1989, ani kdykoli potom až dodnes žádná dokonce ani sametová revoluce nekonala. Jak známo, revoluce je ve smyslu politickém mimoústavní změna zákonodárné a vládní moci ve státě. V Československu, jak je každému a dokonale známé, k žádné kvalitativní změně politické a vládní moci nedošlo. Došlo tam sice ke kvantitativní změně politické a vládní moci v tom smyslu, že komunisti sice již nemají absolutní a veškerou politickou a vládní moc, avšak podrželi a drží dodnes se svými spojenci tuto moc do možného maxima.

Tím je jasné, že v Československu se žádná, ani sametová revoluce nekonala. Konal se jen komunisty organisovaný a předem po rozpadu komunismu v Sovětském svazu a všech jeho satelitních státech dobře připravený puč, zcela obdobný komunistickému puči v roce 1968 a to

dokonce i se stejnými protagonisty, Alexandrem Dubčekem a špičkovými funkcionáři komunistická strany.

Nejvyšší politickou moc ve státě má předseda federálního shromáždění. Po puči v listopadu 1989 se jím stal v Rusku vychovaný a vyškolený starý bolševik Alexander Dubček, tentýž, který stál v čele puče v roce 1968. Zarytý a orthodoxní komunista, kterého svět omylem považoval a považuje za demokrata, jímž nikdy nebyl a nebude. Tedy žádná změna politické moci a tedy také žádná revoluce.

V čele federální vlády, tedy nejvyšší výkonné moci ve státě, stojí jako její předseda dr. Marián Čalfa, osvědčený komunista a až do sametové revoluce předseda komunistické organizace v úřadu předsednictva komunistické vlády. První náměstek tohoto komunistického předsedy federální vlády je pan dr. Pavel Rychetský, také bývalý komunista, který až dosud ve svém úřadě prokázal činnost, za kterou by se ani nejorthodoxnější stalinista v době komunistického teroru nemusel stydět.

Tedy také ve federální vládě nenastala po 17. listopadu 1989 žádná kvalitativní změna vládní moci. Vládní moc zůstala v rukou komunistů a jejich přátel, jen poněkud omezena, avšak do možného maxima zachována.

Tedy opět žádná skutečná změna vládní moci a proto se nekonala ani žádná revoluce, jen puč komunistů a jejich přátel, nazvaný k oklamání národa sametová revoluce. Avšak nejmarkantnější důkaz, že nešlo o žádnou, ani sametovou revoluci, ale jen o puč k oklamání národa za revoluci označený, podal pan Václav Havel, tehdy ještě ne prezident České a Slovenské federativní republiky, spolu s dalšími „revolucionáři“, pány Petrem Pithartem, Jiřím Křížanem, Alexandrem Vondrou a Michaelem Kocábem dne 5. prosince 1989 při jednání o demisi vlády s tehdejší komunistickým předsedou Ladislavem Adamcem a jeho poradci Oskarem Krejčím a Miroslavem Pavlem. Zde je doslovný záznam z jejich jednání:

L. Adamec: „Já jsem šel do toho, protože ten Gorbačov mě o to požádal. Ne proto, že je Gorbačov, ale protože dělá skutečně politiku takovou, jakou svět potřebuje. Já jsem to na sebe vzal, to risiko.“

V. Havel: „Dobře. A považujete teda za reálnou tu. ... Já mám pocit, že to řešení s tím, že byste byl prezidentem a ten Sacher předsedou vlády a měl volnou ruku pracovat... To je mladej, dynamickej člověk, který je navíc náš kamarád, je z Národní fronty, ústřední tajemník té strany jejich lidový, že ano. Je to přesně ten průsečík.“

Přímo hrůzné je přitom zjištění, že „revolucionář“ pan Václav Havel nabízel komunistovi Ladislavu Adamcovi, předsedovi federální vlády, za

to, že podá demisi, úřad ještě vyšší a dokonce nejvyšší ve státě. Tedy za opravdu nechvalně známého komunistického presidenta republiky Gustava Husáka chtěl Václav Havel na úřad presidenta republiky nastolit jiného komunistu, Ladislava Adamce.

Lepší důkaz, že šlo jen o puč a o žádnou revoluci, nelze podat. Žádný revolucionář a v žádné revoluci nebude nabízet v revoluci poraženému odpůrci úřad ještě vyšší, než měl dosud. Důsledky tohoto puče, označeného za revoluci, třeba jen sametovou, jsou přímo strašné a národ je ponese po dlouhá desetiletí.

*Za Světové sdružení bývalých
československých politických vězňů v exilu*

JUDr. Ing. Jaroslav Anděl, předseda

„Nepotop se,“ řekl mi táta....

Napsat pár postřehů za knihou tátových vzpomínek by mohlo být na první pohled nošením dříví do lesa. Otec vylíčil spoustu klíčových situací ze svého dlouhého života tak podrobně, že už by skoro nebylo, co dodat. Jenže – jako každá autobiografie i tato kniha představuje osobní pohled a vlastní projekci. Jiný by byl pohled těch, o kterých vypráví, jiný bude jistě i pohled jeho dětí. A tak si dovolím, po té, co jsem byl vyzván Irenou Jirků, vybrat pár svých osobních vzpomínek na tátu v letech, které popisuje. Jsou to jen kamínky v mozaice otcova života, většinou navazují na některé části jeho knihy

Někdy na počátku padesátých let, snad ještě ani nechodím do školy, je u nás večer doma návštěva, možná Součkoví, možná Effenbergerovi. Okolo desáté zazvoní zvonek. Otec neví, o koho jde, pro jistotu vezme do ruky máminu zamilovanou vázu z tlustého rubínového skla... ale ukáže se, že jde o policejní kontrolu domovní knihy. Co to byla domovní kniha? Do té museli být zapsáni všichni, kdo by u nás přespali, nebo se zdrželi déle, než bylo určeno (snad do deseti hodin večer). Naše návštěva zapsána tehdy nebyla, takže z toho vznikla nějaká diskuse u dveří. Dnes si uvědomuji, že na domovní knihy se úplně zapomnělo. Přitom patřily k počátku padesátých let jako lístky na potraviny, jako desítkáři a uliční výbory.

Také na počátku padesátých let, v den voleb, tedy lépe řečeno manifestačních voleb, které byly absolutně povinné, odjíždíme na Harasov. Také proto, aby se rodiče volbám vyhnuli. Nevyhnou se. Hned po té, co se večer vrátíme domů, zazvoní u dveří dva lidé z volební komise a vyzvou rodiče, ať jdou volit. Dokonce s sebou mají i volební urnu. Otec si tedy obřadně bere volební lístek, ponechá komisi s matkou, se mnou a mým bratrem dole v hale, odnáší volební lístek do prvního patra, po chvíli se vrací a přeložený lístek vhadzuje do urny. Volební dvojka nás opouští. Je to za námi, ale napětí ještě chvíli přetrvává.

Zima na počátku roku 1956 je velmi studená. Leden a začátek února trávím v Machníně u Liberce – v oční léčebně. Jsou velké mrazy, silnice nesjízdné, rodiče pro mě nemohou přijet autem, proto otec cestuje vlakem. Je strašná zima, zrychleným spojením se vracíme spolu z Liberce zpět do Prahy, cesta trvá snad celých osm hodin. Cestující v kupé okouzluji přehledem, který mám o výsledcích ze zimní olympiády. Táta je na mě hrdý. Jako vždycky, když prokážu nějakou znalost. Tak si tu cestu pamatuju: hlavu v teploučkém kožešinovém kapuci, kterou mi ušila máma, a tátovu hrdost.

Snad na podzim 1956 otec přichází domů rozjařený z hokeje. Na Štvanici dostal na stroji rozmnožený text posměšné písničky: „Jedna klička, druhá klička,/ Bubník střílí na Pantůčka/ a Pantůček na Guta,/ ten to střílí do kuta./ Z kuta se to odrazilo,/ Pučkova to porazilo,/ Pučkov leží na lavici,/ mokrej hadr na palici.“ I takováto jednoduchoučká rýmovačka představuje v roce polské a maďarské revoluce vzpruhu i naději. A táta mluví také o tom, že zimní stadion vyvolával Malečka a Gustava Bubníka, kteří měli zakázáno z politických důvodů hrát.

Později, na podzim toho roku sedíme v kuchyni na Harasově a posloucháme Svobodnou Evropu z Budapešti: vzrušený a nešťastný hlas křičí, že se na Budapešť valí sovětské tanky. Je s námi babička, otcova máma, dělá cosi na zahradě, snad vykopává brambory. Ale to by asi na ně bylo už trochu pozdě...

Tátova dílna na Bohdalci: pro mě tajemné seskupení fréz, soustruhů, oleje, ocelových špon, pro mého mladšího bratra místo, kde často pomáhá tátovi. Ostatně, o bráchovi se mluví jako o někom, kdo v budoucnosti převezme otcův podnik. To ale bude až tehdy, až tu nebudou komunisti! Neboli v řeči té doby – až to praskne. Táta v dílně často pracuje celé dny. Po obědě si občas lehne v montérkách na zem a snad dvacet minut spí, pak jde do dílny a vrací se až pozdě v noci.

O trochu později, na jaře 1957. Máme nový automobil, kombík Opel Olympia Caravan, který tátovi poslal dědeček ze Stockholmu. Když to auto cestou na Harasov jelo vesnicemi, budilo pozornost asi takovou, jako by tamtudy dnes projížděl Rolls Royce či Ferrari. Ta vzpomínka je jen okamžik, sotva na jeden „záběr“: táta se usmívá, volant drží jednou rukou, loket druhé má vystrčený z okénka a zpívá si populární píseň o cestářovi: „Na silnici do Prášil...“

Pak už ta hrůza. Poslední červen 1958. Ten den jsme dostali vysvědčení. K tomu jsme nastoupili v pionýrských šátcích, tmavých kalhotách a bílých košilích. Na začátku šesté třídy mi táta konečně dovolil, že smím vstoupit do pionýra. Brzy po té ho zavřeli. Po devíti měsících, po které jsme ho neviděli, se s ním můžeme na deset minut setkat. S vysvědčeními v taškách jdeme s mámou a bráchou pomalu z náměstí Bratří Synků do kopce na Pankrác. Po cestě si sundávám ten červený šátek a strkám ho do kapsy. Současně se těším, bojím i mám pocit zahanbení. Velké ocelové dveře vězení, pak nějaké drobnější místnosti, pak malá místnost rozdělená sklem. Sklo má ve výši hlavy malý otvor na mluvení, velký snad jako tenisový míček. Za ním táta. Šedivý, v nějakých strašných šátech. Chybí mu zub. Ta úporná snaha cosi v krátké chvíli říkat. Uniformovaní

dozorci na obou stranách rozdělené místnosti. A ten zatracený šátek v kapse. Najednou divně páli.

Pak po mnoho let, každého čtvrt roku, hodinová návštěva. Na Pankráci, Na Borech, v Leopoldově. Na Bory to ještě jde, to vstáváme ve čtyři ráno a cesta zrychleným vlakem trvá do Plzně hodinu a půl. Do Leopoldova je to výlet rychlíkem přes noc, druhý den pak cesta zpátky. Máma tam jezdí každého čtvrt roku, my s bratrem jednou za rok. Vždycky potřeba překotného vyprávění, co bylo ve škole, co budeme dělat o prázdninách. Jen jednou, ještě ve věznici Na Borech se mi nechtěně podařilo mašinérii návštěv porušit. Tehdy mi máma za bony od mého stockholmského dědečka koupila v Tuzexu malé tranzistorové radio National Panasonic. Nebylo větší než krabička cigaret. Byl jsem na něj strašně, strašně pyšný, protože v té době bylo běžné tranzistorové radio v Čechách k dostání maximálně ve velikosti dámské kabelky. A i to byl malý zázrak, zatímco já měl ještě menší věcičku. Samozřejmě, dostal jsem bláznivý nápad ji ukázat otci. Představte si to: dlouhá místnost se stolem, který je rozdělený v půlce překližkou – a to už od podlahy, snad proto, aby vězni pod stolní deskou něco svým blízkým nepředávali. Na jedné straně stolu manželky, děti, babičky a sourozenci, na druhé straně vždy dozorce, vězeň, dozorce, vězeň. V této místnosti, chvíli po začátku návštěvy, jsem radio vyndal z kapsy, zapnul ho a podal otci na druhou stranu stolu. Všichni ztuhlí, pak na chvíličku zavládl chaos: dozorci i vězni opouštěli svá místa a chtěli se na ten malý zázrak, který otec držel v ruce, podívat. To nemohlo trvat dlouho. Rázný hlas jednoho z dozorců chvíli okouzlení technickým pokrokem přerušil. Musel jsem schovat radio do kapsy pod pohružkou, že když tak neučiním, návštěva bude ihned ukončena.

Na podzim 1963, určitě ve středu, sedím se spolužáky z odborného učiliště v Neratovicích v ranním motoráku, který v 6.35 vyjíždí z nádraží ve Vysočanech. Musela to být středa, protože to byl jediný den, kdy nám výuka začínala až v půl deváté. Jinak v pondělí a úterý jsme začínali v neratovické Spolaně v šest hodin ráno, vstávat jsme tedy museli před čtvrtou. Středa byla ale příjemná: pozdější vstávání, motorák z Vysočan. O něčem jsme se to ráno se spolužáky přeli a někdo mi musel říci cosi jako: „Hele, Anděl, nekecej.“ Nebo něco podobného. Ze sedadla na druhé straně uličky najednou povstal pán, přišel ke mně a chtěl se mnou mluvit. Když jsem si k němu přisedl, zeptal se mě potichu: „Není tvůj táta v Leopoldově?“ Nevěděl jsem, o co jde a trochu nejistě jsem přikývl. Ten pán mi pak vyprávěl o tom, jak mu otec zachránil několik let života. Ve vězení mu napsal takové soudní podání, že ho na jeho základě pustili na svobodu. Sotva si kdo dovede představit, jakou radost jsem tenkrát

měl. A na tu jízdu motorákem z vysočanského nádraží jsem si vzpomněl o čtyřicet let později, když právě za pomoc tomu mému dávnému spolucestujícímu a mnoha dalším spoluvězňům dostal můj otec medaili od Konfederace politických vězňů.

Měsíce po návratu otce z vězení byly pro všechny z nás asi strašným zklamáním. Každý jsme měli svá očekávání, která se naplnila zcela jinak, než jsme si mysleli. Když jsem byl menší, představoval jsem si, že když přijde otec domů, uspořádáme malou slavnost. Pozveme na ni všechny naše příbuzné, na stůl dáme mísu a na ní obrovskou pyramidu z kávových zrn, která jsem tenkrát miloval (mimochodem, teď se mi zdají, že jsou mnohem méně chutná než tenkrát). Nakonec se nekonala ani slavnost, ani kávová zrna. Už jsme nebyli také malí kluci a táta žil osm let jinde. Vrátil se do úplně jiné doby, a to nejen v rodině. Polovina šedesátých let to byly už Literární noviny, Tvář, Semafor a Rokoko. A v devatenácti se člověk zabývá zcela jinými záležitostmi než jsou rodiče.

Tátu jsem pak vídal nejčastěji v jeho konstrukční kanceláři na Vinohradech, pár kroků nad budovou rozhlasu. Na jaře šedesátého osmého jsem ho potkal na nábřeží, právě proti místu, kde je socha císaře Ferdinanda. Ukázal na řeku, na kachny, které se v ní potápěly a řekl: "Koukej, jak jsou ty kačeny pěkně vybarvené". Tenkrát jsem nerozuměl, teď, mnohem později, rozumím víc tomu klukovi z Dobříva, který ještě teď, ve svých sto letech, pozoruje ptáky i stromy.

Pak už jsem otce potkával dvacet let jen zřídka. Krátce jsme se viděli v Alsasku koncem června 1969, když jsem byl na cestě na opuštěný skotský ostrov Fair Isle. Otec, se kterým jsem měl sraz před nádražím, přišel snad o patnáct let omládlý proti tomu, když jsem ho naposledy viděl ještě v Praze. Prochodili jsme den po Mulhouse, byli na obědě v nějaké auberge v alsaské vesnici, pak už jsme plánovali, že každý pojedeme svým směrem: táta zpátky do Solothurnu, já do Paříže a pak do Británie. Bylo rok po okupaci a hranice ještě pořád dosti otevřené. Sedli jsme si nakonec na mez, na kraji lesa. Táta na chvíli usnul, probudil se a oba jsme věděli, že musíme jet. Začal spěšně vyndávat nějaké peníze, které mi chtěl dát, a začal se ptát na bratra Vládu. Pak mi ještě řekl: „Nepotop se při cestě na ten malý ostrov“. Snad myslel neutop se, ale snad se bál, či styděl to vyslovit. Pak už vidím jen jeho škodovku, jede po malé okresní silnici směrem k jihu, jede trochu klikatě, jak se otec za mnou otáčí.

Do roku 1987 jsem ho už viděl jen třikrát; až na jednu výjimku vždycky, když byl těžce nemocný. Po té už to bylo trochu jednodušší a od roku 1989 jsme do Solothurnu jezdili i s celou rodinou pravidelně, já v posled-

ních letech i desetkrát ročně. O svém novém domově v Solothurnu toho táta napsal dost. Přidám jen trochu. V domě, který pro pohodlí Greta postavil zcela bezbarierově a vybavil tak, aby Greta sama mohla vstávat z postele a přeseďat na vozík, se staral o mnohé. Když jsem však viděl, jak můj autoritativní a dominantní otec teď vstává ke Greta trpělivě i pětkrát za noc, viděl jsem ho najednou, v roce 1981, z úplně jiného úhlu. V domě se švýcarskou domácností a mnohým českými relikty žila Greta skoro do své osmdesátky.

Dnes dům v Solothurnu trochu osiřel – otec v něm sice tráví větší část roku, opakovaně se však vrací do Prahy. I okolí jeho domu, dříve velké širé pole, se změnilo. V posledních letech bylo rozparcelováno, a tak místo obilí či kukuřice a divokých koček má otec nové solothurnské sousedy. Aby se kruh trochu uzavřel: jeden ze sousedů se jmenuje stejně jako obě tátovy babičky. Obě byly Kuncovy.

Pochopitelně, že se mě spousta lidí ptá, čím to je, že se otec, tělesně i duševně svěží, dožívá tak neobvykle vysokého věku. Nevím, snad je to tím, že v dětství byl nejen velmi střídme živen, ale také otužován. Do školy chodil často bos, dlouhé hodiny trávil v lese. Další vysvětlení mi dává i dopis, který mi poslal nedávno otcův americký bratranec Dick Pergler. Žije v Americe, protože v roce 1903 babiččiny sestry Apolenka, Francis a Anna a bratr Silvestr emigrovali do okolí Chicaga. A nedávno mi tenhle Dick Pergler napsal, že jak jeho máma, tak tety (a tedy také otcovy tety) žily velmi dlouho, do svých 97, 96 a 93 let. Je tedy pravděpodobné, že v rodině Kuncové se dlouhověkost nějak přenáší...

Když jsem přidal pár svých vzpomínek na dobu poválečnou, ještě se na chvíličku vrátím k první polovině otcovy knihy. Jeho vzpomínky sahají až na začátek dvacátého století, do dob, kdy se obilí žalo kosami, neexistoval rozhlas a automobil jen v jakési vzdálené realitě. O to víc bylo spolků, draní peří, vesnických hospod či jiných míst přirozeného lidského setkávání. Tato část knížky mi přijde jako zvláště poutavé svědectví o čemsi, co my neznáme, co existovalo v dobách před televizí, hypermarkety a obchodními řetězci, před masovou turistikou a mobilními telefony. Je to svědectví o době minulé.

Těžko věštit, co nám přinese doba budoucí. Ta minulé zmizela jako všechny předešlé a zcela jistě zmizela navěky. Tátovo svědectví ji snad trochu zachová.

*Michal Anděl,
březen 2005*

Ediční poznámka

Kniha *Moje století* vznikla na základě memoárového rukopisu, který na žádost vydavatele sepsal Jaroslav Anděl během roku 2004. Tento text jsem redakčně zpracovala, doplnila o řadu dalších pasáží, které vyplynuly z mých následných rozhovorů s autorem původního textu i s jeho nejbližšími příbuznými a také ze studia jeho přednášek, projevů a nejrůznějších dobových materiálů. Jaroslav Anděl mou práci velmi pozorně sledoval a konečnou verzi autorizoval.

V základním textu, který jsem rozdělila do patnácti kapitol, jsem se pokusila respektovat způsob jeho vyprávění, ale zvolila jsem jiné významové řazení. Některé pasáže jsem kvůli snadnější orientaci čtenáře přesunula do poznámek, některé jsem zcela vypustila, jiné jsem naopak doplnila. Tato část prošla také stylistickými i jazykovými opravami. Zachovala jsem autorův způsob skloňování některých místních jmen (Dobřív atd.) i technické názvosloví, ale v ostatních případech respektuji už zásady současného pravopisu. Naopak soubor přednášek a textů, které Jaroslav Anděl napsal v průběhu uplynulých let, zařazuji do knihy v takřka původní podobě. Považuji je totiž za dokumenty, které vypovídají o určité době, problému, společenském jevu i o samotném autorovi nejen svým obsahem, ale i jazykem.

Součástí knihy jsou fotografie z alba rodiny Andělových, faksimile osobních listin (vysvědčení, rozsudky, dopisy...) a také dokumenty nesoukromé povahy. Kopie zákona č. 198/1993 Sb. o protiprávnosti komunistického režimu a o odporu proti němu, tzv. *Prohlášení o spolupráci* z roku 1987 a další materiály pocházejí také z archivu Jaroslava Anděla.

Irena Jirků

Obsah

Úvodem / 7

Byl jsem hrdý Čech... / 11

I. Narodil jsem se před sto lety / 13

II. A pak zabili Ferdinanda d'Este / 28

III. Práva všech lidí jsou stejná / 37

IV. Kde koupit nejdražší růže v republice / 47

V. Bewilligt – Nichtbewilligt / 57

VI. Volá rozhlas. Přijďte nám na pomoc! / 67

VII. O nesmrtelnosti lidské duše / 74

VIII. Cena za spravedlnost / 83

IX. Kdo tady předsedá soudu? / 96

X. Leopoldov, nedobytná pevnost / 105

XI. Co všechno je možné ztratit / 116

XII. Tanky zase stoupaly Vinohradskou třídou / 125

XIII. Čech ve Švýcarsku / 135

XIV. Advokátem chudých / 142

XV. Každý se rodí s úkolem... / 150

Poznámky a vysvětlivky / 156

Ze soukromého alba / 175

Osobní a dobové dokumenty / 187

Texty a přednášky / 225

„Nepotop se,“ řekl mi táta.... / 273

Ediční poznámka / 278

MOJE STOLETÍ

Jaroslav Anděl

*Podle textu a vyprávění autora zpracovala Irena Jirků
Doslov napsal Michal Anděl*

*Fotografie: Radka Dubanská a archiv rodiny Andělových
Dokumenty, listiny a přednášky: archiv Jaroslava Anděla
Obálku navrhl a graficky upravil: Jiří Voves
Předmluvou a poznámkovým aparátem opatřila Irena Jirků
Jazyková lektorka: Marcela Nejedlá
Spolupráce: Zdena Závitkovská*

*V roce 2005 vydalo nakladatelství WALDPRESS
Španělská 10, 120 00 Praha 2
Vytiskla tiskárna GTA, Plzeňská 62, 150 00 Praha 5
1. vydání*

ISBN 80-903232-2-7

